

THOREGON

91

Perry Rhodan 1890

Robert Feldhoff

ŠAOGENSKÁ ŘÍŠE NEBES

Přeložil Jiří Podbrdský

1.

Nemůžu říct, kolik jsem už absolvoval výprav do vzdálených galaxií; jako jeden z nejblížeších přátel Perryho Rhodana jich mám za sebou vskutku přehršel.

Let na palubě KAURRANGU mi však ulpí v paměti jako cosi věru mimořádného,

Nemůžou za to v žádném případě cizí hvězdy Šaogenské říše nebes, které budeme mít patrně brzy na dohled. Když našinec obletí první stovku hvězdných systémů,

připadá mu jedna ohnivá koule jako druhá. (Ledaže jde o mé domovské slunce, pod nímž jsem se narodil.)

Zvláštní na tomto letu na palubě KAURRANGU je totiž jeho posádka. Ačkoli... Musím se smát ještě ve chvíli, kdy tohle ukládám do paměti. Bylo by zřejmě výstižnější, kdybych nemluvil vznešeně o posádce, nýbrž o svérázných typech, kteří se z nejroztodivnějších důvodů ocitli na palubě této lodi.

Vzpomínám si, jak jsme málem z milionu

uchazečů vybírali několik těch vsutku nejlepších, než jsme se vydali do Velké prázdnoty, do Vlasu Bereničina. Nebo když si jenom vezmu seznam těch, kteří letěli na palubě MARKA PÓLA! Není vůbec jisté, zda bych se mezi ne tehdy dostal, kdybych čirou náhodou nepatřil k Nesmrtelným.

Na expedici na palubě KAURRÁNGU se v žádném případě nepřihlásil milion uchazečů. Neproběhlo ani pořádné výběrové řízení. Ty, kteří s námi nyní byli, jsem neprověřoval rafinovanými testy, naopak, vybral jsem je narychlo, namátkou a ještě jsem musel hodně mhouřit oko.

Bylo to, asi jako kdybych hledal členy výpravy na severní pól mezi Tahitány.

V Kalkatě-Sever bydleli především specialisti na syntroniku a úřednické myši. V celém městě nebyl nikdo, kdo se předtím zúčastnil nějakého mezi galaktického letu. Hyperfyziků a pilotů tam bylo celkem méně než deset. Pět z nich dalo jasně najevo, že se nemíní zúčastnit podle nich sebevražedné mise. Dva další byli vyloučeni z užšího výběrového řízení protože už překročili vhodný věk.

Nikdy předtím nebylo pro zájemce snazší připojit se k dálkovému letu s Perrym Rhodanem.

A tak se stalo, že teď není na cestě výkvět terranských kosmoplavců, nýbrž všelijak posbíraný spolek výtečníků, kteří šli náhodou okolo.

Přesněji řečeno máme s sebou jednu cirkusovou umělkyni, dvě chodící okurky, kterým se stýská po domově, jednoho stárnoucího packala, který si říká pilot, jednu expertku přes počítače v buddhistické kutně a jednoho nervově labilního hyperfyzika.

Ještě bych neměl asi zapomenout na našeho malého slona. Jmenuje se Norman. Je to sympatický hravý chlapík, který neumí ještě ani pořádně troubit. To se ale nejspíš brzo naučí.

Reginald Bull, kosmická loď KA.UR-RANG,
17. říjen 1289 NGL

2.

Poulton Kreyn se cítil jako halabala svázaný balík svalů a orgánů. Mohlo trvat ještě několik dní, než se po té nehodě postaví zase na nohy. Přitom mohl být rád, že vůbec přežil.

„Mám příšerný hlad!“ zařval zoufale, až se zatřásly stěny. „Jste hrozní trápíci! Dejte mi něco najíst!“

Nikdo na jeho výbuch zlosti nereagoval. Zato se ze stěny uvolnila skobička a fotografie visící na skobičce dopadla s třeskotem na podlahu. Rámeček, v kterém byla zasazena, se rozbil. Poulton Kreyn se díval na roztržený zažloutlý snímek ležící na zemi mezi střepey.

Z nějakého záhadného důvodu právě tahle fotografie jako jediná věc z Ertrusanova osobního majetku přečkala bez úhony havárii DRVENU. Jinak bylo všechno spáleno na uhel nebo seškvařeno, včetně posádky. Nikdo kromě Kreyna havárii lodi nepřežil.

Ertrusan však necítil žádnou vinu. Byl toho názoru, že kdo se odváží na palubu jeho „prodavače duší“, musí počítat s nejhorším. A členové jeho posádky s tím bezpochyby počítali. Nikdo z těch hrdlořezů nebyl tak naivní, aby si myslel, že půjde o procházku růžovým sadem.

Záchranné křížníky posbíraly trosky bloumající za oběžnou dráhou Pluta a jeden z nich vzal na palubu jediného, kdo přežil. A to byl právě Poulton Kreyn. Spasilo ho, že měl jako Ertrusan docela jiné reflexy než normální smrtelníci. Ertrusané byli skvělí piloti a měli neuvěřitelně rychlé reakce. Disponovali talie až Šestnácti metráky svalové hmoty a patřičně velkým mozkiem.

Poulton Kreyn se cítil jako, typický Ertrusan. Nebylo divu, že se na rozdíl od Členů své posádky se včas dostal do záchranné boje.

Úředníci Ligy svobodných Pozemšťanů mu položili spoustu nepříjemných otázek. Kreyn nebyl schopen odpovědět kloudně na žádnou z nich. Hlavně neměl vůbec tušení, proč explodoval reaktor a nefungoval ani jeden bezpečnostní systém.

Domníval se, že někdo z posádky patrně vymontoval důležité díly a někde je střelil; to ale mohl stěží sdělit vyšetřovacím orgánům.

Uložili ho do tohoto špitálu v ubohém místě jménem Kalkata a čekali, až se bude moct konečně opět hýbat.

Ertrusanovi chyběl vesmír. Nepatřil do postele, nýbrž na velitelský můstek mezi planetární lodě. Dokonce i ta něj sterilně) si plavidla měla svůj téměř neznatelný, avšak nezaměnitelný pach. Zkušený kosmoplavci je uměli podle pachu rozlišovat se zavřenými očima.

V nemocnici to nebylo cítit stroji, nýbrž léky a dietním žrádlem.

Kreyn si umínil, že odpovědné lékaře buď rozmačká na kaši, nebo prostě sežere - že je tak potrestá za to, jaké mu předkládají hnusné blavajzy.

Nebylo divu, že se ne a ne uzdravit. Naopak den co den ztrácel na váze několik kilogramu. Když se na sebe podíval, zahlédl už svoje genitálie. Děsil se představy, že přijde úplně o svůj klenutý břich.

„Vy zatracení čubčí syni!“ zahřimal. „Až vás dostanu do pazourů, udělám z vás pudink!“ *A navrch si naleju karamel!*, dodal v duchu hrozivě.

Nikdo se neukazoval, ošetřovatelé ale museli velmi dobře slyšet jeho řev. Zhasli světla a zatemnili okna, přestože bylo kolem poledne.

„Polední klid,“ zamumlal Ertrusan. „Jaký ponižující trest!“

.^ A ^

Poulton Kreyn se během následujících dní poněkud uklidnil. Snažil se nevyvádět v naději, že by tak mohl trochu zmírnit vazební podmínky, v nichž ho drželi. Denně se mu podařilo zalichotit nějaké ošetřovatelce a ta mu čistě ze soucitu podstrčila třeba několik kilogramů čokolády. Zhltlul tenhle ždíbeček mezi obědem a večeří.

To ale bylo také všechno, čeho Ertrusan dosáhl. Jinak slyšel pořád stejnou písničku. „Jsi těžce raněn,“ říkali mu. „A jsi tlustý jako sud. My tě z toho dostaneme, Kreyne. Jen měj trochu strpení.“

Neměl strpení, měl děsný hlad. Musel zpátky do vesmíru. Zdálo se ale, že na klinice to nikoho nezajímá. Toužebně čekal, až se uzdraví. Ovšemže nebylo všechno, co udělal, zrovna fér. Tu a tam zcela zjevně porušil platné právo. Ale že by byl zločinec? Ne, to ani náhodou. Jenom to musel nějak vysvětlit těm trapičům z LSP.

Ke katastrofě došlo, když se už zase mohl jakž takž pohybovat. Ertrusan se díval na trivideo, právě dávali jeho k uzoufání zamilovaný pořad Terranijské noviny, a v nich se dozvěděl o té záležitosti s Helioskými tvrzeními.

Severní část Kalkaty byla uzavřena do takzvané faktorové bariéry. Šlo o prostor o rozměrech asi 30 x 20 x 10 kilometrů.

A pak byly zprávy zničehonic přerušeny. Zakrátko se do vysílání zapojila místní stanice a informovala o tom, co se stalo.

Pokud tomu rozuměl, bylo přemístěno do cizí galaxie všechno, co se nacházelo v bariéře. Domy, lidé, zvířata, lesy i továrny, kluzáky, prostě všechno. Jako by někdo vytrhl kus země a přesadil ho na jinou planetu. Proto také už nevysílala stanice Terrania News Report. Terrania City se nyní nacházelo na jiném hvězdném ostrově než Kalkata-Sever.

Nikoho by příliš nevzrušilo, kdyby se,

Kalkata přestěhovala na Olymp, na Ferrol, nebo dokonce i Arkon by ušel. Lidé by prostě nasedli na nejbližší kosmickou loď a odcestovali by domů. Takhle ale...

Kreyn se snažil myslet na to co nejméně, ale vůbec se mu to nedařilo.

Cizí galaxie se jmenovala Gorhoon. A národ, který je nedobrovolně ubytoval na svém světě, si říkal Nonggové.

Když Ertrusan vyhlédl z okna, uviděl šedivé nebe. Bylo mu jasné, že ztroskotat neuvěřitelně daleko od domova, spolu s cizími lidmi a s přílišným městem, v němž se ani pořádně nevyznal.

V následujících dnech se mu povedlo vyluštit záhadnou tajenku. Kalkata-Sever přistála na jakémsi létajícím obřím kole, ve vzdálenosti pouhých několika kilometrů od hlavního města cizinců, Kenteullenu. Neměli žádný kontakt s Mléčnou dráhou.

Krátce na to se daly události do překotného pohybu. Kreyn si uvědomil, že Nonggové mají obrovské potíže. Exploze Tvrze byla osudná pro takzvaný neuron, který představoval jakési univerzální spojení mezi všemi nonnžskými jedinci v celé soustavě.

Cizinci neměli daleko k tomu, aby vyhladili sami sebe. A ztroskotané město z Terry jakbysmet.

Uprostřed Kalkaty-Sever se nacházel takzvaný Hřib, spojovací místo s Mostem do nekonečna. Proč a nač - to nikdo nevěděl. Z dómu každopádně vyšly tři osoby. Perry Rhodan, Reginald Bull a karikatura mimozemšťana jménem Foremon.

Ta zpráva mu připadla ještě neuvěřitelnější než všechny předchozí.

Pěny Rhodan.

Co má nejslavnější ze všech Nesmrtelných co pohledávat zrovna v Kalkatě?

Poultonu Kreynovi bylo 233 let. Mládí strávil na pralesním světě Jménem Boyter, byl ve stavu setrvalé pohotovosti a na útěku před Monosovými pochopy. Mléčná drá-

ha tehdy byla okupovanou zónou. Svobodní lidé prakticky neexistovali; žily zde rozptýlené skupinky Ertrusanů. V jedné z nich Kreyn vyrostl.

Postupně vymírali lidé i Ertrusané, kteří ještě na vlastní kůži zažili staletí temna. A jméno Pěny Rhodan u nich mělo zvlášť dobrý zvuk. Zmiňovali se o něm Šeptem a uctivě u táborových ohňů a v izolovaných kluzácích a doufali, že Perry Rhodan jednoho dne přijde a zachrání je.

A Nesmrtelný se skutečně objevil; To on porazil Monose, to jemu všichni vděčili za svou spásu.

To však už byla dávno zapomenutá minulost ~ alespoň o tom svědčil způsob, s jakým přistupovaly galaktické civilizace k Rhodanovi v dnešní době.

„Zapomínáte rychle, podělaní idioti," zamumlal Ertrusan. Vhrkly mu slzy do očí, když si vzpomněl na den vykoupení. Už si přesně nepamatoval, kdy to bylo, zato i dnes jasně viděl před sebou, jak se poprvé jako svobodný tvor posadil do křesla na velitelském můstku kosmické lodi. Od té doby už Boyter nespátřil. Jeho domovem se stal vesmír. ;

A teď tu byl tenhle Rhodan znovu.

Kreyn málem omdléval zlostí, když si uvědomil, že nesmí z postele. Potrvá mu ještě několik dní, než bude schopen chodit bez cizí pomoci. A v té době už může být Rhodan z Kalkaty zase pryč.

Ertrusan sledoval napjatě zprávy místní trivideové stanice.

Perry Rhodanovi se skutečně podařilo uchránit Nonggy od nejhoršího. Vešlo ve známost, že Nesmrtelný chystá výpravu za původci celé katastrofy. Nonggové mu dali k dispozici vesmírnou loď KAURRANG a Rhodan si vybíral posádku z obyvatel Kalkaty-Sever.

„...nemohu nikomu zaručit, že půjde o bezpečný let." Pozemšťan mluvil klidně a rozvážně. Uměl přesvědčit bez velkých

gest, jen svým charismatem. „Naopak, počítám s krizovými situacemi, kdy bude třeba hodně odříkání. Přesto vyzývám ty z vás, kteří se na to cítí, aby se podíleli na této dálkové expedici...”

Jeho obličej zářil v holokrychli v nadživotní velikosti. Měl na sobě kosmický oblek z lesklého modrého materiálu, jaký Poulton Kreyn ještě v životě neviděl. Kolem krku měl místo Harašeného okruží přílby podkovovitý límec.

„Hlaste se na kenteullenském kosmodromu a řiďte se pokyny Reginalda Bulla. Nonggové uvolnili dopravní prostředky i pro soukromé osoby. Potřebujeme pro KAURRANG zkušené piloty, kosmonauty a techniky. Možná zareagují na mou výzvu také policisté nebo agenti Ligy. Potřebujeme každého, kdo dostatečně věří svým schopnostem. Nadcházející misi ostatně schválil také komisař Ligy svobodných Pozemšťanů Cistolo Khan, žádný účastník se tedy neprovíní vůči platným zákonům.” Rhodanův obraz vybledl.

Poulton Kreyn ležel bez hnutí v posteli. Bylo mu, jako kdyby ho někdo praštil po hlavě. Necítil ani hlad, a kdyby mu někdo v té chvíli strčil pod nos karamelový pudink, ani by si ho nevšiml. -

Potřebujeme zkušené piloty, Kosmonauty a techniky...

Kreyn věděl bezpečně, že ho ošetřovatelé nepropustí. Rychle vstal a postel jen zasténala pod jeho osmi sty kilogramy živé váhy. Zatmělo se mu před očima a podlomila se mu kolena. Málem upadl. Ustál to a silou vůle se Šoural pokojem.

Ertrusan byl zvyklý na přitažlivost 3,4 g. Na Zemi musel používat kvůli vyrovnání mikrogravitátor. Jenže lékaři mu ho odebrali. Tvrdili, že by ho mohl ve spánku rozmačkat. *Kecaj, ztracení/cicán*, pomyslel si. Jak by mohl rozdrtit mikrogravitátorový čip implantovaný v podpaží?

Po pěti minutách se mu konečně rozprou-

dila krev v těle a krok se mu postupně prodloužil a zpružněl. Omamující bolest ustupovala.

Už jdu, Rhodane! opakoval si neustále v duchu.

^ A. ^

Z chodby náhle zaslechl kroky. Nijak ho to nepřekvapilo, bylo mu jasné, že senzory, které ze sebe strhal, vyvolají poplach. Vzápětí spatřil ošetřovatelku a dva mediroboty. Jeden z nich měl v sobě zabudovaný projektor vlečných paprsků. Pokud se mu ho podaří aktivovat, bude po všem, to věděl Kreyn až moc dobře. Připadlo mu, že reaguje pomalu. Zřejmě byl upoután na lůžko příliš dlouho.

Robot ale musel čekat na ošetřovatelčin povel a Pozemšťanka byla ještě pomalejší.

Poulton Kreyn bouchl levou pěstí do kuželového robotova těla. Sice tu hromadu plechu nerozdrtil, ale dostatečně poškodil syntron a medirobot skřípavě zavíní chodbou. Dalším úderem vyřídil Ertrusan jeho kolegu.

„Kreyne! Co to...já...!”

Obr se na ošetřovatelku výhrůžně zadíval a ta sklapla. „Neubližuj mi, prosím,” vyjekla vzápětí vystrašeně.

„To bych nikdy v životě neudělal,” prohlásil žoviálně a dunivě se rozchechtal, když se ošetřovatelka otočila na podpatku a dala se na panický úprk. Zanedlouho zmizela za nejbližším rohem.

Ertrusan zamířil na opačnou stranu. Ušel několik metrů a jeho euforie opadla. Vrátila se bolest a on si nebyl jistý, jestli dorazí k východu po svých. Snažil se vmyslet do situace vedení kliniky. Určitě se zakrátko dozvědí o uprchlém pacientovi, který se zjevně zbláznil. A budou cítit jako povinnost ho opět chytit.

Na konci chodby vrazil Kreyn do automatických nosítek. „Perfektní!” zahlaholil.

Aktivoval antigrav a uvedl nosítka do vodorovné polohy. Jejich maximální nosnost činila několik tun. Opatrně na ně nalehl bříchem a chytil se rukama pevně řízení. Nohy mu Čouhaly z nosítek až po lýtku.

Senzorová čidla byla nastavena na Ter-rance a ertruské tlapy Je mohly ovládat Jen v omezené míře. Přesto se Kreynovi podařilo uvést nosítka do pohybu. Vznášel se chodbou k nejbližší spojovací šachtě. Měl co dělat, aby udržel rozumnou rychlost a neřítíl se jako splašený, nebo naopak nevěkl jako Šnek.

„U všech hvězdných d'áblů z Kreitu!" řval. „To přece...!"

Včas se vzpamatoval a zmlkl, aby zbytečně nepřivolal další ošetřovatele. Sotva dorazil k šachtě, rozječely se poplašné sirény. Bylo mu jasné, že se automatickyablokují všechny východy. Normální cestou se nemohl z kliniky dostat.

Jakmile ho zneškodní, hodí ho do regenerační nádrže a uvedou do hlubokého spánku. Proberou ho a promluví s ním až ve chvíli, kdy bude naprosto v pořádku. Věděl najisto, že to už by mohlo být pozdě. Ze všeho nejdřív ho asi budou hledat v přízemí. Vyjel tedy šachtou nahoru. O poschodí výš, se mu snad podaří uniknout.

Odevšad slyšel rachot odsouvaných a zasouvaných dveřních přepážek. Bylo znát, že na klinice nejsou zvyklí, že by jim utíkali pacienti. Tenké hlásky Terranců udílely rozkazy, které Ertrusan považoval za zbytečné.

Co nejdřív opustil Šachtu. Nevěděl, kde je - ocitl se v jedné chodbě ze sta. Když však asi o dvacet metrů dál spatřil otevřené dveře, vycítil Šanci.

Zamířil s nosítky do prázdného nemocničního pokoje. Levou nohou se dotkl senzoru dveřního mechanismu. Přepážka se zasunula a hluk zvenčí ustal.

Bylo mu jasné, že mu zbývá jen několik

málo minut. Vrhł se na zavírací mechanismus průčelního okna. Netrvalo dlouho a podařilo se mu ošálit pojistku proti manipulaci nepovolanými osobami.

Otevřel okno a vyhlédl na ulice Kalkaty-Sever, historické čtvrti se spoustou zlacených věžiček a zdobených štítů. Žádná z budov nebyla vysoká jako mrakodrapy obvyklé v galaktických metropolích.

Ertrusan se nacházel ve druhém patře. Nosítka ho mohla bez problémů snést dolů. Prosmýkl se oknem a opatrně klesal podél zdi k zemi.

Vidělo ho několik chodců. Poskrovnu oblečený, zjevně raněný Ertrusan na anti-gravitačních nosítkách - to pro ně musel být Šokující pohled. Kreyn se neudržel a vyprskl smíchy, když spatřil, jak se přihloupě tváří. Vzápětí už plul ulicí pryč od nemocnice.

O několik set metrů dál narazil na křižovatkce na syntronický veřejný automat. Přistál na chodníku, za nesmírných bolestí vstal z nosítek a přivolal si taxi pro nadrozměrné náklady. Když se po chvíli sneslo na zem vedle něj, vecpal se do prostoru pro cestující. Byl na pokraji absolutního vysílení.

„Kam to bude?" zeptal se ho vlídný automatický hlas.

„Ke kosmické lodi KAURRANG," odpověděl Ertrusan.

Počítač přijal cílové zadání, taxi se odlepilo od chodníku a zamířilo s těžkotonážním funicím pasažérem k faktorové bariéře. Za bariérou se mu naskytlo strhující panorama. Po obloze se míhala záplava světelných Odrazů.

Asi o třicet kilometrů dál uviděl zvláštní město. „To je Kenteullen?" vyhrkl.

„Ano," odpověděl automatický taxikář. „Hlavní město Nonggů. Až tam ale nepoletíme. Použijeme průchozí kanál."

„Ach tak."

Několik set metrů před městem zel v zemi

otvor vedoucí do nekonečné hlubiny a taxík se vnořil do potrubního systému, zrychlil a asi po deseti minutách vletl do volného vesmíru.

Kreyn si uvědomil, že právě pronikli dnem kola, a znovu na několik minut dočista zapomněl na bolesti. Uviděl miliony žhnoucích teček - cizích hvězd.

^ A ^

Vřeteno stálo na okraji rozlehlé přistávací plochy. Hlavní těleso lodi bylo dlouhé 130 metrů. Vpředu připevněný příčný trám, - patrně příďová sekce, byl dlouhý 50 metrů. Kreyn odhadoval jeho průřez na 8 x 8 metrů.

Plavidlo bylo zahaleno do kopulovitého ochranného štítu. Pod kopulí se nacházely různé kluzáky, mezi nimi bylo zjevně několik taxíků, které sem dorazily nejspíš rovněž z Kalkaty. Dále tu byly objekty cizorodé konstrukce, jejichž účel nebyl Kreynovi hned jasný, a okolo se pohybovali vyzábílí stříbrokožci.

Byli to Nonggové. Ertrusan je poprvé viděl na vlastní oči. Vypadali elegantně a velmi křehce. Jako hračky nebo papírové figurky. Našinec si musel určitě dávat pozor na to, aby nemluvil v jejich přítomnosti příliš nahlas.

Taxík prolétl strukturální mezerou v kopuli a přistál vedle ostatních strojů v přechodové komoře KAURRANGU. Poulton Kreyn se pracně vyhrabal z prostoru pro cestující. Tucet osob na něj hledělo stejně přihloupě jako lidé u kliniky.

Tihle přece nemůžou v životě letět v kosmické lodi! blesklo Ertrusanovi hlavou. A pak spatřil podsaditého Pozemšťana se zrzavými štetinami na hlavě. Sedel za psacím stolem a vypadal na první pohled neohrabaně, ale Kreyn cítil, že první zdání klame. Ertrusan jako by měl v krku najednou nějaký chuchvalec. Došlo mu, že má před

sebou Reginalda Bulla, nejlepšího přítele Perryho Rhodana, jednoho ze slavných Nesmrtelných. Rozbušilo se mu srdce.

Bezohledně se prodral mezi ostatními uchazeči až ke stolu a zahřímá! „Poulton Kreyn se hlásí do služby!“ A vzápětí se mu zatmělo před očima a zhroutil se,

3.

Nás Ertrusan je jeden z extrémních případů na palubě KAURRANGU. Ještě si dobře pamatuju, jak se objevil. Byl víc mrtvý než živý, zjevně zdrhl ze Špitálu se smečkou medirobotů v patách.

Přiznávám, že v první chvíli Jsem si pomyslel: Koukej se tohohle obra zbavit! Pak jsem ale začal uvažovat logicky. Když se někdo dokáže v takovém stavu doplatit na KAURRANG, musí mít sakra silnou vůli. Prostě mě zajímalo, co vedlo zbědovaného obra k tomu, aby se přihlásil na loď. Ertrusani jsou skvělí kosmonauti, to je známá věc, všichni šijích váží a jsou vyhledáváni jako Členové posádek po celé Mléčné dráze.

A to platilo v obzvláštní míře pro galaxii Gorhoon. V celé Kalkatě jinak nebyl jediný Ertrusan. Rozhodl jsem se tedy, že se toho chlapa ujmu a nechám ho oživit.

Kreyn mi vyprávěl Šílenou historku, když se probral. Mlel něco o havárii způsobené selháním reaktoru a podobně. Nejdůležitější mi ale připadal/akt, že je pilot a že prodělal tvrdé časy v podzemí během Mánesovy krutovlády. Musel tedy mít ledacos za sebou.

Dnes nikdo nepochybuje o schopnostech Pouitona Kreyna. Jsem si jistý, že nám bude ještě dobře sloužit. Kdybychom ale předem tušili, jaké strašlivé porce tenhle otesánek . spořádá (hlavně pak pudinku sladkého jako cecek) a jaký dokáže kolem sebe šířit smrad, pravděpodobně bychom ho byli raději nechali v Kalkatě. Dnes už je přirozeně pozdě

bycha honit. Musíme jenom Čekat, až se konečně prožere a pukne.

Vzpomínám si, jak mě na začátku letu napadlo: Kdo s sebou bere živé okurky, tomu nemůže vadit ani ertruský bizon.

Jen ať nikdo netvrdí, že Nesmrtelný musí být vždycky prozíravý!

Reginald Bull, kosmická loď KAURRANG, 20. říjen 1289 NGL

4.

Treul a Gorif se nevyspali už delší dobu. Byli v jednom kole a neměli vůbec čas na odpočinek. Nosili mikrogravitátory, neboť byli zvyklí na přitažlivost ve výši 0,25 g. Čtyřnásobná zemská gravitace by oba Swoony* docela určitě zabila, kdyby neměli u sebe miniaturní přístroje.

Pracovali v továrně Karabani na okraji Kalkaty. Zhotovovali syntronické Cípy potřebné k provozu antitemporálního slapového pole. To bylo schopno přesadit o několik vteřin do budoucnosti kompletní sluneční soustavu, což bylo ideální jako obrana proti útoku cizí flotily.

Antitemporální slapové pole na Merkuru však bylo zničeno během tolkandské krize. Proto se v továrně momentálně muselo pra-

**J Swoonové jsou inteligentní obyvatelé planety Swoofon. Měří jen 30 cm a tvarem těla připomínají stojící pozemskou okurku. Mají krátkou pahýlovitou nohu a dva páry paží s velice dobře utvořenými rukama. Jako „uliravidové“ a díky citlivým prstům se vypracovali v nejlepší mikromechaniky Mléčné drahy, později je dokázali předstihnout jedině Siganec*

Swoonové žijí v supermoderních městech s vynikající podpovrchovou dopravou. Během konfliktu s robotem Regentem z Arkonu v roce 2040 se asi 20 000 Swoonů usadilo nejdříve na Marsu a později na Size, kde své zkušenosti předali Sigancům.

covat na „mimořádné směny“. Čím dříve budou k dispozici cípy pro obnovení pole, * tím dříve se zvýší bezpečnost Sluneční soustavy.

Na domovské planetě Swoofon se učily technickým dovednostem už děti. Pro Swoony to byla ekonomická nutnost. Pracovali všude jako mikrotechnici a přinášeli z ciziny na Swoofon potřebné galaxie. Totéž platilo i pro Treula a Gorifa.

Terranci neměli patřičný jemnocit a mnozí z nich měli dojem, že se dívají na vzpřímeně pochoduující okurku, když uviděli Swoony.

Treul a Gorif slyšeli toto přirovnání Častěji, než jim bylo milé. Na výšku neměřili ani třicet centimetrů a měli velmi vyvinuté smysly. Jejich uši zaznamenaly nejjemnější zvuky a byli schopni odezírat lidem ze rtů jednotlivá slova až na tisíc metrů.

Oba Swoonové byli ubytováni v odlehlém traktu Karabani. Sesli se po Čtyřiceti-hodinové směně. Treul viděl, že pokožka jeho družky Je nezdravě zelená. Přišlo mu divné, že si toho nevšiml dříve.

„Gorif,“ zašeptal a objal ji horním párem paží kolem útlého těla. „Vypadáš unaveně... Takhle zničenou jsem tě ještě neviděl.“

Zachvěla se, když se jí dotkl, a řekla: „Děláme chybu, Treule. Takhle to nemůže jít dál.“

„Co ale máme dělat? Jsme nejlepší technici v Karabani. Nemají nás kým nahradit.“

Gorif se náhle otočila a povzddechla si: „Stýská se mi po domově, Treule. Chci zpátky na Swoofon.“

Její náhlý výlev ho zaskočil. „Rozmyslela sis to dobře?“ zeptal se tiše. „Myslím... Ptám se, jestli chceš opravdu nechat Ter-rance na holičkách.“

„Ne, Treule, to přirozeně nechci,“ odpověděla rozvážně. „Obávám se ale, že nemáme na vybranou.“

Treul byl zcela bezradný. Nechápal, co mu tím chce Gorif naznačit.

„Treule, myslím, že přišel můj Čas. Musíme zpátky na Swoofon, protože budu mít potomky. Přicházejí léta, kdy jsem schopna počít.“

Swoon znovu objal svou družku. Věděl, že Gorif může porodit jejich ratolesti jen na Swoofonu a že tento pud je mnohem silnější než vyhlídka na výdělek v cizině. Její rozhodnutí přirozeně nesouviselo jen s penězi. Obyvatelé Swoofonu byli hrdí na své vysoké morální zásady. Nikdy se nezúčastnili válek a Žádný Swoon by se v životě nedopustil vraždy či podobného těžkého zločinu. Kdyby byli Pozemšťané skutečně - odkázání na jejich služby, Treul a Gorif by byli ochotni obětovat i to nejceněnější. Jenže místo nich mohli přijít do Karabani klidně Jiní Swoonové.

„Chápu tě,“ zamumlal Treul. „Zítřka si promluvíme s vedením továrny. Dneska jsme pracovali naposledy. Nejdřív ale... nejdřív se vyspíme alespoň dvacet hodin v jednom kuse.“

-> ^ ^

Když se probudili, byli už v cizí galaxii. Treul se dozvěděl všechno nejdůležitější, o Heliootských tvrzcích a transportu do Gorhoonu z trividea. Přemístění Kalkaty-Sever je odřízlo od Mléčné dráhy. Pro jeho družku to byl obrovský šok. Trvalo mu hodně dlouho, než ji uklidnil.

Oba trávili dny v téměř paralyzovaném stavu. To se změnilo až ve chvíli, kdy trivideová stanice přinesla zprávu o příchodu Perryho Rhodana. Jméno Nesmrtelného mělo pro Swoony téměř mytický zvuk. A když pak Rhodan vyzval obyvatele Kal-katy-Sever, aby se hlásili na kosmickou loď, Treul a Gorif neváhali ani vteřinu.

„Myslím, že jsme nejsikovnější technici ve městě,“ prohlásil Treul rozvážně. „Proč

bychom to nezkusili? Třeba nás Rhodan nakonec vezme!“

„Co myslíš tím třeba?“ zvolala Gorif a rozčileně se zavrtěla na malé sedačce. „Nic jiného mu nezbude. Jak Jsem vyrozuměla, organizuje expedici ke konstruktérům Heliootských tvrzcí. Stejně se nemůžeme dostat domů, dokud se Rhodan nevrátí. A možná se nám během letu naskytne vhodná příležitost, třeba se zastavíme nakrátko někde v Mléčné dráze...“

Treul a Gorif se nechali odvézt taxíkem ke kosmické lodi KAURRANG.

^ A ^

Treul a Gorif neztráceli Čas a co nejrychleji se seznámili s novými úkoly. Zatímco Reginald Bull ještě seděl před lodí a vybíral další členy posádky, důkladně si prohlédli celý KAURRANG.

Vřeteno mělo zvláštní konstrukci. V předním příčném trámu se nacházel kompletní velitelský můstek s radiovou a lokalizační sekci po levé a palubním počítačem po pra' ve straně.

Poměry byly dosti stísněné, alespoň z pohledu lidí. Treul si představil, jak se asi Rhodan, Bull a ostatní obtížně pohybují ve vnitřním prostoru o průřezu 5x5 metrů. Zpočátku to zřejmě ještě ujde, co když ale bude let trvat několik měsíců? Pokud vypukne ponorková nemoc, mohou to jako první odnést právě choulostiví Swoonové.

S Perryem Rhodanem se setkali poprvé, kousek od velitelského můstku. Měl na sobě modrý kosmický oblek. Tento oblek byl, nejspíš technicky mnohem dokonalejší než terranský SERUN, jinak by si ho na sebe Nesmrtelný nevzal.

Treul a Gorif se vznášeli beztlížně ve vzduchu asi ve výšce 2 m. Vysoký Pozemšťan k nim přistoupil a usmál se na ně, hned jak je zahlédl. „Zdravím vás,“ řekl vlídně. „Jmenuji se Pěny Rhodan- Reginald Bull

mě už informoval, že, na palubě máme dva swoonské techniky. Smím se vás zeptat, jak se jmenujete?"

Treula nadchla Terrancova zdvořilost. Narovnal se, rozpřáhl oba páry paží a odpověděl: „Tohle je moje družka Gorif a já jsem Treul. Těší nás, že se můžeme zúčastnit letu KAURRANGU.“

„Potěšení je na mé straně. O swoonských technicích se říká, že jsou velmi nadaní. Budeme vás potřebovat. Nemůžeme zde použít značnou část svých vědomostí, protože tato loď se nedá po technické stránce vůbec srovnat s galaktickou. Rád bych upozornil na to, že lidé dokáží jen velmi stěží odlišit od sebe jednotlivé Swoony, a proto se omlouvám už předem, pokud si vás někdy spletu.“

Rhodan vliďně pokývl hlavou a odešel. Treul za ním dlouze hleděl, než ho Gorif objala dvěma pažemi a zvolala: „Čeká nás spousta práce, zlato!“

Pokračovali v obhlídce lodi. V hlavním tělese KAURRANGU bylo osm kajut. Dvě z nich si zabrali Reginald Bull a Pěny Rhodan, třetí pak exot s obrovskými plachtovými ušima.

Toho potkali na chodbě. Vypadal jako chodící kostra, jednoznačně ale šlo o živou bytost. Mlčky hleděli do obličeje připomínajícího posmrtnou masku a delší dobu nikdo nepromluvil jediné slovo.

„Jmenuji se Foremon,“ prohlásil konečně cizinec.

Oba Swoonové se rovněž představili a zdálo se, že už si nemají víc co říct. Foremon krátce nato zmizel ve své kajutě. Treul a Gorif si prohlédli miniaturizovanou pohonnou jednotku KAURRANGU, kterou by v případě nouze nebyli schopni opravit ani Swoonové. V téže sekci 130 metrů dlouhé lodi se nacházely ještě elektrárny a další agregáty.

Objevili rovněž několik skladišť nacpaných až do stropu surovinami a náhradními

díly. Pouze jedno z nich bylo úplně prázdné. Sotva ti dva začali uvažovat, co by se tak v něm mohlo uložit, připlachtilo chodbou Šest kuželovitých bojových robotů typu TARA-V-UH s odznaky kalkatské policie přilepenými na spodní části.

Treul neměl dobrý pocit, když je spatřil. Bylo mu jasné, že každý z těchto šesti strojů může hravě zničit celou loď.

KAURRANG odstartoval 12. října 1289 NGL těsně před půlnocí a rychle za sebou nechal soustavu Teuller a sférická kola Nonggů. Cílem jeho cesty byla galaxie jménem Šaogenská říše nebes, vzdálená od Gorhoonu asi 5,5 milionů světelných let. Pěny Rhodan a Reginald Bull plánovali, že tam dorazí 23. října 1289 NGL.

Treul a Gorif ani pořádně nezaznamenali, že loď odstartovala, a zpočátku ani nevěděli o všech členech posádky. O tom se přesvědčili hned první den. Objevili totiž údržbářského robota velkého jako terranská pěst, tedy menšího, než byli oni sami.

Treul ho spatřil jako první a sykl: „Gorif!“

Jeho družka strnula. Levou spodní rukou ukázal na nepatrný předmět, který působil dojmem, jako by se snažil schovat. Potom se ale začal hrabat v pohonné jednotce. Zakrátko robík sbalil miniaturní nástroje a zmizel záklopkou ve stěně.

Treul a Gorif počkali několik vteřin a pak se přiblížili k záklopce umístěné vysoko na stěně mimo dosah lidské nebo nonnžské ruky.

„Myslela jsem si, že to jsou větrací šachty,“ podívala se Gorif. •

„Já jsem si těchhle záklopek ani nevšiml,“ přiznal Treul.

Naslouchali a čekali, zda se z šachty nezve šramot. Po chvíli odsunuli záklopkou a vtěsnali se dovnitř. Prošli chodbou snad přes půlku lodi. Bylo jim, jako kdyby objevili mikrokosmos, svět sám pro sebe v nitru KAURRANGU. Stovky odboček vedly do

sekcí, o nichž ani nevěděli, že existují. Některé šachty ústily uvnitř agregátů, jedna z nich dokonce uprostřed pohonného bloku.

Treul a Gorif se ničeho nedotýkali ani nic neupravovali, aby nezpůsobili nějaké problémy. Potkali další údržbářské roboty v nejrůznějších podobách. Společně jim bylo pouze, že byli malí. Swoonové věděli jistě, že miniaturní stroje se držely co nejdál od posádky záměrně. Vypadalo to, jako by si chtěli zachovat své tajemství. ^

Třetí den pročesávali Treul a Gorif sektor pohonné jednotky, když se před nimi náhle zjevilo nemotorné šedé stvoření. Měřilo na výšku asi padesát centimetrů a vážilo určitě třicet kilogramů. Jakmile spatřilo Swoony, zvedlo chobot a příšerně zatroubilo.

Treula to málem porazilo. Už už chtěl utéct, když ho zadržela jeho družka a vykřikla. „Počkej! Vždyť je to slon, kterého si přivedla na palubu ta altistka.“

„Nikdy v životě jsem takovou obludu neviděl!“ vyjekl Treul.

Gorif vykročila srdnatě vpřed. Dotkla se šedého chobotu a snažila se uklidnit tlustokožce vlídnými slovy. Její taktika slavila po několika minutách kupodivu úspěch. Treul pochopil, že nemají co dělat s inteligentním tvorem, nýbrž se zvířetem.

Tak proběhlo jejich první setkání s malým indickým slonem jménem Norman. Oba Swoonové se s ním snadno spřátelili. Museli si ale dávat pozor, aby je šedý kolos nedopatřením nerozmáčkl.

^ A ^

Gorif si hrála se slonem, zatímco Treul prozkoumával údržbářské šachty. Pořád objevovali něco nového, ačkoli vlastně už měli teoreticky znát vnitřek KAURRANGU do posledního detailu. •

Swoon odsunul záklopku a vplul na veli-

telský můstek. Byli zde Perry Rhodan a Reginald Bull a také obrovitý Ertrusan, příšera jménem Poulton Kreyn. Kreyn a Bull se spolu bavili tak hlučně, že jim Treul vůbec nerozuměl. Patrně šlo o přátelský hovor. Citlivější posluchač - jako třeba Swoon - však v něm vystopoval i agresivní podtóny-

Nikdo Treula neslyšel a ani neviděl. A pak padlo ono slovo. Swoon se okamžitě dal na ústup, hluboce uražen výrazem, o němž si nemyslel, že ho někdy zaslechne na paluba této expediční lodi. Vydal se Šachtami do sektoru pohonné jednotky.

„Řekl o nás, že Jsme OKURKY!“ hlesl šokované, když se setkal se svou družkou.

„Kdo?“ zeptala se ho Gorif.

„Reginald Bull.“

5.

Nedovedu s určitostí říct, o kom jsem přemýšlel déle, když jsem vybíral účastníky výpravy. Nedá se říct, že bychom měli na palubě KAURRANGU jednoduché případy. Nicméně jedno jméno mě napadá: Tautmo Aagenfelt.

Je to průměrný městský týpek. Úzká ramena, tlustý zadek, šediny a napůl pleska, pórovitá kůže v obličejí. Podle mě jde o poseru, který dělá spoustu chyb nebo se sesype, když se dostane pod tlak.

To ostatně potvrzuje i jeho minulost. Aagenfelt patřil k první skupině vědců a diplomatů, kteří se dostali přes Heliotskou tvrz k Nonggům. Nevím, jali to dokázal, ale podařilo se mu ztratit se v Kenteullenu. (Že by náhodou, při jeho nadám? To zní podezřele, co?) Nějak se protloukl z hlavního města Nonggů do Kalkaty - a teď je s námi na palubě KAURRANGU.

Zřejmě se cítí v Perryho blízkosti bezpečně. Nebo ho sem taky dokopala zvědavost. Přijat jsem ho jenom proto, že je schopný

hyperfyzik. Dalo by se říct, že Tautmo Aa-genfelt je malý génius. Sice ne taková třídil jako Myles Kantor nebo nebožtíci Waringer a Hamiller, či dokonce rovněž zesnulý Boris Siankow, to zase ne. Je ale dost dobrý na to, aby strčil do kapsy všechny ostatní odborníky v Kalkatě.

Foremon se skoro neukazuje. Žije vůbec ještě? Mám dojem. Že se tu Adiat cítí zbytečný. A má pravdu! To ale nemění nic na faktu, že ho budeme potřeboval, až přistaneme u Baolin-Ndaů.

Jinak let probíhá přesně tak, jak to má na takových mezi galaktických akcích být. Pomalu, ale Jistě si lezeme na nervy a já už se těším na den, kdy uvidím taky jiné ksichty, než má Ferry nebo ten Žrout Kreyn či ostatní.

Reginald Bull, kosmická loď KAUR-RANG, 17. říjen 1289NGL.

6.

Mondra Diamondová spatřovala obrovskou šanci v tom, že se může účastnit expedice na palubě KAURRANGU. Nikdy v životě se jí nedostalo zaslouženého uznání. Při svých artistických vystoupeních v okruhu deseti světelných let kolem Země nabízela nejkrkolomnější čísla; koho to ale zajímalo, když speciální roboti uměli totéž? A nebyla povýšena ani po deseti letech, kdy-pracovala jako agentka pro Službu Pozemské ligy.

Nevěděla, čím to je. Nyní si však umínila, že se to změní.

Byla jediná agentka SPL ve ztroskotané Kalkatě-Sever. Ocitla se ve městě vlastně náhodou. Přivedlo jí sem před čtvrtrokem zdoluhavé vyšetřování.

Vůbec se nevylekala, když se celá jedna kalkatská čtvrť přemístila do cizí galaxie. Naopak, pociťovala určité vzrušení tvář v tvář neznámému. Situace si žádala odhod

lané lidi, kteří neztratí rozvahu ani v nejvypjatějších chvílích. Třeba ženu, jako byla Mondra Diamondová.

Rozmýšlela se necelých deset minut, když se dozvěděla, že Pěny Rhodan shání posádku pro KAURRANG.

Představila se muži jménem Reginald Bull a štětinatý ryšavec jí dal přednost před několika jinými uchazeči. Líbil se jí především jeho prohnatý úsměv. Vyzařovalo z něj charisma a nechyběl mu smysl pro humor.

Kromě toho se snědá zelenooká kráska s havraními vlasy cítila v jeho přítomnosti příjemně. Líbila se mužům, a tak se naučila přesně rozlišovat mezi skutečným uznáním a prázdnými lichotkami.

Bull rozhodně nepatřil k úlisným slizákům, vyznačoval se úrovní. Rozhodl se pro Mondru ne kvůli jejím uhrančivým očím a nepřehlédnutelným vlnadám, ale kvůli její kvalifikaci.

Ještě téhož dne se nastěhovala do kajuty na palubě KAURRANGU. Seznámila se se slavným Perrym Rhodanem a zvláštní bytostí jménem Foremon. Dále pak s Poultonem Kreynem, který se měl plně uzdravit až v průběhu letu, se systémovou analytičkou Ská Kijathe a zcela nepřitažlivým fyzikem Tautmem Aagenfeltem, který jen vykulil oči, když ji viděl poprvé. Zpočátku neznala jen oba Swoony Treula a Gorif.

Jediný problém způsobil její „doprovod“.

Když chtěla vstoupit na palubu s kufrem v ruce, postavil se jí do cesty Reginald Bull a vykukl: „Stát! Dál ani krok!“

„O co jde?“ vyhrkla Mondra Diamondová a zastavila se.

Bull ukázal demonstrativně dolů za ni.

Altistka se zasmála a prohlásila: „To je Norman, indický slon. Je čistotný.“

Ryšavec si klekl a důkladně si slůně prohlédl. Norman nastražil velké plachtovité uši, váhavě zvedl chobot a citlivou špičkou

přešel Bullovi po obličeji. Potom tence zatriebil.

Reginald Bull se přátelsky zakřenil. „Jsou mu tři roky," vysvětlila mu Mondra Diamondová. „A zdá se, že jsi mu padl do oka, Reginalde. Jinak cizí lidi bez varování Žere."

„Tomu věřím. -Ale co je zač, kčertu?" „Jak Jsem už řekla, indiští sloni." „Ach ano. Indiští sloni váží tolik co Haluťani a jsou stejně velcí jako veleještěři. A já nechci na palubě žádnýho veleještěře."

„Nemusíš si dělat starosti. V Kalkatě dorůstají indiští sloni výšky pouhých padesáti centimetrů. Prý jde o jakýsi genetický program, jak jsem se dozvěděla. Předtím totiž byli prakticky vyhubeni." : „Kde jsi k němu přišla?"

„Budeš se asi smát, ale prostě mi vběhl do cesty. Asi před deseti týdny. Snažím se ho vycvičit. Má rád společnost. Miluje lidi a docela dobře vychází i s mimozemšťany. Určitě nebude nikomu v KAURRANGU vadit."

Reginald Bull se pozorně zahleděl na sluně a nerozhodně se zašklebil: „Já nevím, Mondro..."

„Zvíře na palubě kosmické lodi Je harmonizující prvek," namítla. „Zvlášť při dlouhých letech. To se alespoň učí agenti Služby Pozemské ligy při vesmírném školení."

Norman pozvedl ještě jednou chobot a rozmarňe přešel Bullovi po obličeji. „Vždyť to povídám. Máte rád, Reginalde!" To Bulla přesvědčilo, a tak se Mondra Diamondová dostala na palubu i se svým slunětem. Nikdo proti Normanovi nic nenamítal.

^ A. 4.

Let do Šaogenské říše nebes proběhl hladce/Jako orientační body používali galaxie

a markantní hvězdokupy a řídili se nonnžským souřadnicovým systémem. Denně urazili přibližně 500 000 světelných let; ani při téhle rychlosti příliš nezatěžovali zařízení cizorodé lodi.

Prvním pilotem byl jmenován Poulton Kreyn. Dokud se však Ertrusan nezotavil úplně, střídali se v řízení ostatní. O službu na velitelském můstku se dělili Perry Rhodan, Reginald Bull a Mondra Diamondová. Vlastně ale málokdy museli zasahovat do řízení. KAURRANG fungoval uspokojivě, ne-li perfektně. ~:

Den a noc byly na palubě rozděleny podle terranského Času. Mondra sloužila noční osmihodinové směny. Nebylo pro ni těžké zůstat vzhůru a být ve střehu, měla školení tajné služby. Norman prospal většinu doby v jednom z křesel, zachumlaný do přikrývky a se stočeným chobotem.

Pomalu jí končila čtvrtá hlídka, když za ní přišel Tautmo Aagenfelt. Připlešlý nemotorný chlapík si sedl vedle ní. „Ahoj, Mondro. Doufám, že se nenudíš?"

„Co chceš, Tautmo?" odsekla chladně artistka.

„Tak, popovídat si. Máš zvláštní jméno. Mondra Diamondová... Je to tvé pravé jméno?"

Musela se zasmát. Bylo jí jasné, že hyperfyzik se jí chce dvořit. „Vystupovala jsem dřív jako altistka. Na všech koloniálních světech Ligy. A tak Jsem si prostě dala umělecký pseudonym - Mondra Diamondová."

„A jak se jmenuješ doopravdy?"

„Už si ani nevzpomínám. Prostě Jsem Mondra. Na jméně přece nezáleží."

„Cirkusová umělkyně...," vydechl Aagenfelt obdivně. „Proto Jsi tak ve formě, co?"

„Jo. A taky je to výcvikem."

Hodnou chvíli bylo ticho, než se vědec osmělil: „Jsi krásná, Mondro."

No jo, jednou to muselo přijít, pomyslela

si, ale ani nemukla. Soustředěně sledovala kontrolní panel, který Nonggové přizpůsobili lidským potřebám.

„Jsme tu na palubě už čtvrtý den a...“ pokračoval Aagenfelt zajíkově. „Já... líbíš se mi... A proto jsem taky tady.“

Mondra Diamondová pozvedla obočí, potom se zabodla pohledem do hyperfyzika a řekla: „Poslechni, Tautmo, ať se snažím, jak se snažím, vůbec mě nepřitahuješ. Mezi námi prostě nemůže k ničemu dojít, chápeš? Čím dřív se s tím vyrovnáš, tím líp pro nás pro všechny, jasné?“

Aagenfelt mlčel a zíral do prázdna. Potom sebou trhl, vstal a vyběhl z velitelského můstku jako splašený.

^ A ^

Tautmo Aagenfelt se vyhýbal Mondře, jak jen mohl. Artistka to uvítala, nicméně se bála, aby hyperfyzik během letu přece jen nezpůsobil nějaké potíže.

Poulton Kreyn se zotavoval den ze dne ze zranění utržených při havárii. Zanedlouho ho bylo možné potkat, jak se belhá o ocelových berlich silných jako lešenářská trubka chodbami KAURRANGU.

Mondra si zpočátku nelámala hlavu nad smyslem těchto vycházek po palubě. Pak ji ale napadlo, že Kreyn se neustále zdržuje v zádi lodi, kde se nacházela „spíží“, jakýsi automatický zásobník potravin. Nonggové jej uzpůsobili tak, aby dodával stravu vhodnou pro lidský organismus. Nebyla sice čerstvá a nechutnala zvlášť dobře, ale dokázala posádku nasytit.

Pro Foremona připravoval zásobník minerální lázně, do nichž si Adiat namácel nohy. Treul a Gorif přijímali potravu speciálně připravenou pro swoonský organismus a Kreyn dostával obří porce jídla vhodného pro Ertrusany.

Nebylo proto divu, že Kreyn často mizel v komoře, kde byl zásobník. Přesto ho za

čala Mondra podezřívát, protože Ertrusan si dával bedlivý pozor, aby si nikdo nevšiml jeho výletů. Většinou se mu to dařilo, protože byl opatrný. Jenže na zkušenou agentku si nepřišel.

Poulton Kreyn jedl nejméně každou hodinu.

Mondra Diamondová vešla do komory přesně ve chvíli, kdy Ertrusan zapadl do své stravovací kabiny, a vyvolala si z počítače záznamy o posledních výdejích. Některé se pravděpodobně týkaly Rhodana, Bulla, Aagenfelta a dalších. Uvedena byla i minerální lázeň pro Foremona, nechyběly ani několikagramové porce salátu, které patrně snědli Treul a Gorif.

Ostatní záznamy ale byly povážlivé: sedm kilogramů karamelového pudinku, devět kilogramů hovězího steaků, pět kilogramů jahodové zmrzliny, sedm kilogramů rýže s ovocem.

Dokonce ani zotavující se Ertrusan nemohl během hodiny spořádat víc než pět až deset kilogramů potravy. Mondra usoudila, že se Kreyn přejídá z nějakého důvodu. Nenápadně ho pozorovala. Kreynovi se za tři dny znatelně zvětšilo břicho. Odhadovala, že přibral nejméně třicet kilogramů. Po dalších třech dnech vážil o sto kilogramů víc než v době, kdy se vydali na cestu.

Agentka si uvědomila, že tenhle problém sama nevyřeší. Kreyn nad ní měl obrovskou tělesnou převahu, přestože ještě musel chodit o berlich. Nezbývalo jí než si nějak krýt záda. Předpokládala, že Špatně naložený obr by byl schopen kdykoli sáhnout k násilí. Promluvila si o tom s Perrym Rhodanem, když ji střídal ve službě.

Na Terranci bylo vidět, že se mu to vůbec nelíbí. Požádal Mondru, aby Ertrusana přivedla na velitelský můstek. Hledala Kreyna v jeho kajutě. Když jí nikdo neotevřel, zamířila na zád. Našla ho tam, jak se nevinně opírá o přepážku pohonné sekce jen několik metrů od zásobovací komory.

„Ahoj, Krevné," zvolala, jako by se nechumelilo.

„Co chceš?" zavrčel.

„Posílá mě Rhodan. Prosí tě, abys za ním zašel na velitelský můstek."

„Vyříd' mu, že tam budu za chvíli." Poulton Kreyn zjevně čekal, až Mondra odejde.

Věděla, že se chce ještě předtím najíst. Na chvíli si pohrávala s myšlenkou, že mu ustoupí, pak se ale rozhodla, že nepřipustí žádný odklad. „Rhodan by s tebou ale rád mluvil hned teď," řekla klidně.

„Jak to víš?" zahřímá obr výhružně.

„Protože mi to řekl. A taky chce, abych byla u toho."

„Tak?"

Bála se, že se na ni Kreyn vrhne, a připravila se předem na ústup. Ertrusan nakonec jen hněvivě zafrkal a vykročil. Společně pak došli na velitelský můstek. Pěny Rhodan se otočil, když vešli, a tvářil se naprosto neutrálně.

„Posad'te se, Pouličně a Mondro," řekl. „Musím si s tebou pohovořit z jednoho určitěho důvodu, Poultone. - Pověz mi, prosím, kolik momentálně vážíš."

„Cože?"

„Rád bych věděl, kolik vážíš."

„Osm set kilo," zahřímá obr. „To je normální váha. Proč se ptáš?"

Rhodan se obrátil na palubní počítač a řekl mu: „Potřebuji znát váhu tvora, který sedí v křesle číslo tři. V terranských kilogramech."

„Hmotnost činí devět set osmdesát Jeden kilogram," oznámil počítač promptně.

Rhodan pohlédl na Ertrusana a řekl: „To je o sto osmdesát jedno kilo víc, Poultone. Mondra Diamondová mi sdělila, že skoro hodinu co hodinu pořádáš obrovské porce jídla."

Kreyn zprvu zbledl, pak zrudnul a na okamžik to vypadalo, že se na altistku vrhne. Patrně mu v tom zabránila jen Rhodanova přítomnost. „Mně je fuk, co tvrdí ta

hle pitomá nána!" zařval nepřítelně. „Co jí dává právo mě fyzlovat? Jsem velký, a tak potřebuju taky vydatnou stravu. Opravdu nemusíme na lodi řešit jiné problémy než udání téhle neurotické slepice?"

Mondra Diamondová prudce vstala a nebyla schopna ubránit se zlosti, která v ní vzkypěla.

„Tak dost urážek!" vykřikl Rhodan chladně. „Vysvětlím ti, oč Jde, Poultone. Vzali jsme tě s sebou, protože na KAURRANGU můžeš využít své zvláštní vlohy. Až se uzdravíš docela, bude z tebe zase vynikající pilot s nadlidsky rychlými reakcemi. Když ale budeš otlý, nebudeš moci projevít svoje přednosti. A to si nemůžeme dovolit."

Poulton Kreyn několikrát otevřel a zase zavřel velkou tlamu a mlčel.

„Proto jsme nuceni povzbudit tvou výkonnost třeba i násilím, Poultone," prohlásil pevně Perry Rhodan a jako by neviděl obrovsky rozzuřené pohledy. „Snížíme ti dávky a sestavíme racionálnější jídelníček."

Kreyn popadl tlusté ocelové berle a jednu z nich ve vzteku přelomil. Potom se vyškrábal z křesla a zasyčel: „To je ponižující. Nikdy bych do tebe neřekl, že se mnou budeš takhle zacházet, Rhodane."

„Je mi líto," hlesl Nesmrtelný. „Já velím expedici a nesu odpovědnost za všechny její účastníky, a to nejen v "krizových situacích."

^ A ^

Následujícího dne se setkali na zádi znovu. Mondra měla s sebou Normana. Kreyn se opíral o stěnu a vypadal jako živá hora s jiskřícíma očima. Když kolem něj cupitalo slunce, zvedl nohu a pokusil se je nakopnout.

„Krevné!" vykřikla altistka. „Nech maličkého napokoji. Nic ti neudělal."

„Ty buď radši zticha, cirkusová coura!"

obořil se na ni Ertrusan. „Odstavila jsi mě od jídla. To máš u mě schovaný.“

„Pořád ho ještě dostáváš dost,“ odsekla Mondra Diamondová.

„O tom, co je dost a co ne, pořád ještě rozhodují! já. Nepotřebuji!, abys mě buzerovala.“

„Proč zatahuješ do našeho sporu Normana?“

„Až jednou dostanu opravdický hlad, sežeru ho i s chlupama. Měla by sis na něj dávat pozor,“ řekl Poulton Kreyn a zálučně se uchechl.

7.

Ještě jedné skutečnosti jsem při sestavování posádky věnoval nedostatečnou pozornost. Jak známo, hormony mívají občas nepříznivý vliv na lidský rozum.

Na palubě KAURRANGU se nacházejí kromě nás Nesmrtelných dvě terranské ženy a jeden muž. Zbývající členové posádky jsou moc velcí, moc malí nebo se podobají okurkám. Dalo se předvídat, že za těchto okolností nastanou problémy. Nikdy by mě ale nenapadlo, že to půjde tak rychle.

Tautmo Aagenfelt se rozhodoval mezi Ská Kijathe a Moudrou Diamondovou. U systémové analytičky našinec nepozná, jestli je chlap, nebo ženská. Vyholila si vlasy a ochlupení a nosí jen oranžovou kutnu. Kromě toho Ská působí tajemným, nevypočitatelným dojmem, je absolutně neprůhledná. Labilním mužům, jako je hyperfyzik, spíš nahání strach.

Zato Mondra Diamondová je snová kráska, tmavovlasá bohyně.

Není tedy divu, že se Aagenfelt zamiloval právě do ní-a stejně tak mě neudivuje, že ho odpálkovala.

Takhle se tedy věci mají. Láska je podivná hra, v níž lidi jako Tautmo často prohrávají. Hloupé na tom je, že teď ho mám

na krku. Chodí si ke mně ulevovat od trápení a nechávat si foukat na bolístky.

Brzy budeme mít za sebou dobré čtyři miliony světelných let. Nezbývá než doufat, že zanedlouho dorazíme do Šaogenské říše nebes. Mezigalaktické lety ještě nikomu dvakrát neprospěly.

Reginald Bull, kosmická loď KAURRANG.

20. říjen 1289 NGL.

8-

Ská Kijathe hleděla vstříc velké budoucnosti. Jen ještě nevěděla, jestli je to přesně to, oč by měla usilovat. Jejím obor byl systémová analýza a logika. Zvlášť ji zajímalo všechno, co mělo něco společného s počítači. Když se dostala do výzkumného střediska na Titanu, zařadila se mezi elitu galaktických vědců. Odtamtud byla vyslána na Terru do továrny na syntrony Karabani, aby spolupracovala na optimalizaci Cípů pro ATSP.

Byla si vědoma významu svého úkolu. Měla se vrátit a povýšit na vedoucí resortu, až se jí podaří urychlit výrobu a zlepšit kvalitu. Někdy se ptala sama sebe, jestli je šťastná. Nedovedla si jednoznačně odpovědět.

4. října 1289 byla Kalkata-Sever přemístěna k Nonggům. Ská Kijathe už nemusela přemýšlet o úspěchu či neúspěchu, ale jen o tom, jak by měla utvářet svůj život v cizí galaxii Gorhoon, v soustavě Teuller. Byla jednou z mála v kalkatské čtvrti, kteří nevěřili v návrat. Heliotské tvrze explodovaly a nové nebyly v dohledu. Jak by se tedy měli vrátit na Zem?

Měla dvě možnosti. Zaprvé zůstat v Kalkatě a podílet se na řešení všednodenních problémů, Zadruhé se vydat na expedici s KAURRANGEM. A pro to se také Ská nakonec rozhodla. V Kalkatě-Sever byl nedostatek vědecky školeného personálu. Bez potíží byla přijata mezi členy posádky.

Od začátku výpravy se starala o palubní počítačové systémy. Ostatní členové ji sotva znali. A Ji lidé vlastně ani nezajímali, protože se nedají propočítat. Uvědomovala si dobré, že Ji ostatní na palubě KAURRANGU považují za rušivý faktor. Byla jiná než většina z nich. Neprůhledná a asketická. Mnozí o ní tvrdili, že je bezpohlavní.

Ská Kijathe nosila na znamení sebekázně neustále oranžovou kutnu. Lidské potřeby se u ní už před lety zredukovaly na ty nejpodstatnější. Kdyby byla posedlá něčím jako vírou, bezpochyby by se z ní stala kněžka. Takto ale tvořily střed jejích úvah procesy systémové teorie.

Palubní počítač KAURRANGU pro ni znamenal skutečnou výzvu. Nebyla schopna rozlišit, zda jsou jeho obvody syntronické, biotronické nebo pozitronické. Syntrony pracovaly s rychlostí vyšší světla. Totéž dokázal také počítač KAURRANGU. Nicméně neměl typickou vnitřní stavbu syntronického stroje. Spíš se jí zdálo, že je schopen se obměňovat.

Ská Kijathe se nedala ani na vteřinu oklamat tím, že se palubní mozek držel v pozadí. Byl výkonný a disponoval Čímsi Jako vlastní osobností. Přišla na to pomocí jednoduchého pokusu. Zadávala mu v různých dobách při různém vytížení stále dokola jeden a tentýž úkol. Měl sestavit pro celou posádku jakýsi „plán na využití volného času“. To nešlo udělat pouhým výpočtem, musel „posoudit“ jednotlivé členy posádky. A počítač se s tímto úkolem vypořádal skvěle. Výsledek se ani jednou neopakoval.

„Budu ti říkat Aura," řekla Ská Kijathe Čtvrtý den počítači. „Co ty na to?"

Počítač neodpověděl, věren naprogramované zdrženlivosti.

„Vezmi tedy na vědomí, že odted' tě budu oslovovat vlastním jménem Aura. Budeš na toto jméno reagovat a přijímat pod ním příslušné rozkazy."

„Rozuměl jsem," odpověděl počítač.

Ská vysedávala u počítače téměř pořád a konečně se jí podařilo získat přístup k Jeho programování. Programovací jazyk ale byl velmi obtížně srozumitelný. Aura jí sice neodpíral pomoc - zdálo se, že ani nemůže — avšak nepřekypoval zvláštní horlivostí.

Systémová analytička sledovala pouze určité odkazy, neboť Aurovu kompletní knihovnu by člověk nedokázal přečíst za celý život. Všimla si, že všechny programovací řetězce končí ve ztracenou. OČ důležitější byla zkoumaná oblast, o to bylo těžší objevit nějaké odbočky.

Po několikadenním soustředěném úsilí stále ještě nevěděla, kdo nebo co v Aurové nitru vlastně rozhoduje. Do „bázové oblasti" -jak pojmenovala záhadnou zónu - zatím nepronikla.

„Aura před námi něco skrývá," řekla Rhodanovi. „Kdo se takhle brání, nedělá to bezdůvodně."

„Myslíš, že Aura pracuje proti nám?"

Ská Kijathe zaváhala a pak odpověděla: „Je spousta možností. Dokud nebudu mít přístup k základnímu naprogramování, nemohu nic tvrdit. Záleží na tom, co myslíš výrazem „proti nám". Pěny. Aura bude bezpochyby plnit naše příkazy a z vlastní iniciativy chránit naše životy, ale co až se jednou obrátíme proti zájmům Nonggů? Nevím, jestli se KAURRANG nezačne v tu chvíli chovat jinak. Považuji to ovšem za docela možné."

Po jedenácti dnech se KAURRANG přiblížil k Šaogenské říši nebes. Na konci následujícího dne měli mít za sebou 5,5 milionu světelných let. Všechno probíhalo hladce. Jen třikrát proletěli kolem plavidel cizích kosmonautů, vždy ale v bezpečném odstupu a bez přímého kontaktu.

Pěny Rhodan a Reginald Bull nepodnikali podobnou výpravu poprvé. Věděli, že každý kontakt v sobě skrývá určitá rizika. Čím dříve do domoviny záhadných

Baolin-Ndaů, tím lepší to bude pro lidi v Kalkatě, protože bude možné nahradit zničené Heliotské tvrze.

Ská Kijathe se snažila vyřešit složitou kosmickou skládku. Všechno to začalo Hřibem, který se otevřel na Trokanu. Jím se dostal Perry Rhodan na Most do nekonečna, jak bylo známo. Tento Most vedl přes miliony světelných let do cizích galaxií, v nichž hrála určitou roli tajemná Koalice Thoregon.

První brána ústila do arzenálu Baolin-Ndaů. Rhodan v něm objevil spoustu zničených zařízení špičkové technické úrovně. Ta prý měla být k dispozici Nesmrtelnému, ale předtím je zlikvidovala jakási nehoda.

Další zastávkou bylo Plantagoo, kde vyspělý národ Galomanů sestavoval cosi, co se jmenovalo „Heliotské tvrze“... Tytéž Tvrze, které se později nacházely ve Sluneční soustavě a v Teullerském systému. Heliotské tvrze byly určeny k tomu, aby zprostředkovaly spojení přes celé galaxie mezi Terranci, Nonggy a dalšími neznámými civilizacemi.

Galomané Tvrze zjevně pouze sestavovali. Vyrobit je - jak se alespoň domnívali Nonggové - jiný národ, konkrétně Baolin-Ndaové.

A pak Heliotské tvrze v jednom a tomtéž okamžiku explodovaly. Jak u Terranců, tak u Nonggů, a možná i u tajemných tvůrců. To ale nikdo nevěděl přesně. Tvrz v Pentrickém mračnu zničili sami Galorňané, když se ocitli pod vlivem agresivního záření z poškozených draků.

Vše podstatné se Ská Kijathe dozvěděla od Rhodana; byla si jista, že jakási skrytá moc má v úmyslu přijmout Terrance za thoregonský národ. Vypadalo to, jako by se Thoregon chtěl konečně ustanovit právě v roce 1289NGL.

V té chvíli se však objevil mocný soupeř, který operoval stejně skrytě jako Koalice. To jemu bylo možné přičíst na vrub explo-

ze Tvrzí. Kromě toho poslal do Mléčné dráhy Goeddu, smrtonosnou Velkou matku. Perry Rhodan vyprávěl vědkyni o dracích, kteří byli vysazeni v Plantagu; neznámý protivník znovu udeřil.

Ská Kijathe cítila, že se v těchto dnech píše kosmické dějiny. O tom, zda se ustavila koalice Thoregon, se jistě nerozhodovalo tady a teď, věřila však tomu, že výprava na loď KAURRANG hraje v celé skládance důležitou roli.

Nejlépe bylo začít u Baolin-Ndaů. Jejich technické schopnosti vysoko čnely nade vším, s čím se kdy Terranci v Mléčné dráze Setkali. Třeba jim budou schopni odpovědět na několik otázek. V každém případě bylo nutné nahradit Heliotské tvrze a vrátit Kalkatu na Zem.

I to však mělo háček. Most do nekonečna měl bránu vedoucí k Baolin-Ndaům, jíž se nedalo projít. Dalo se předpokládat, že také Baolin-Ndaové se ocitli v nesnázích. Protivník z temnot je zřejmě napadl stejně jako Nonggy, Galorňany a Terrance.

Systémová analytička v tom spatřovala velmi chytrou strategii. Jednotlivé thoregonské národy od sebe dělily miliony světelných let. Když pak proti nim nepřítel zahájil na několika frontách válku, znemožnil jim, aby si vzájemně vypomohly. Spojení bylo přerušeno. Zdálo se, že koalice Thoregon je v troskách už v roce, kdy byla založena. Konstituční rok se proměnil v rok katastrof.

Perry Rhodan se pokoušel doletět do domoviny Baolin-Ndaů v kosmické lodi, protože Most do nekonečna byl uzavřený.

5,5 milionů světelných let...

Ská Kijathe jen doufala, že jejich cesta nebude zbytečná.

O Šaogenské říši nebes toho mnoho nevěděli. Nonggové sice měli k dispozici příslušné souřadnice, nikdy se však s tajemnými techniky nesetkali osobně. Jen při-

jímali jejich zázračné výtvary a transponovali je dál.

V zásadě byla na výběr dvě místa, kde se zařízení předávala. První kontaktní bod mezi Nonggy a Baolin-Nday se jmenoval KONNEX B, druhý pak KONNEX C. Jejich souřadnice byly uloženy v palubním počítači. Oba body se nacházely v okrajové zóně Šaogenské říše nebes.

Dalo se jen spekulovat o tom, zda existuje případný KONNEX A.

^ A ^

Do Šaogenské říše nebes dorazili 23.10. 1289 NGL. Krátce předtím se Členové posádky KAURRANGU shromáždili na velitelském můstku. Dostavili se dokonce i Swoonové a Adiat Foremon. Pod nohama se jim motalo znervóznělé slůně Moudry Diamondové.

Poulton Kreyn se přikolébá jako předposlední. Atmosféra rázem zhoustla a Norman zalezl bázně do kouta.

Ská Kijathe poprvé spatřila Ertrusana bez ocelových berlí. Všimla si, jak se osmisetkilogramový kolos ohnal loktem po artistce. Ta však hbitě uhnula. Na první pohled to vypadalo, že šlo o náhodu. Systémová analytička ale dobře věděla, jak jsou Ertrusané obratní. Bylo jí jasné, že Poulton Kreyn napadl Mondru Diamondovou záměrně. Umínila si, že nespustí z těch dvou očí. Kdyby ovšem šlo do tuhého, neměla by nejmenší šanci ani ona, ani Moudra.

Jako poslední vstoupil na můstek Perry Rhodan. Měl na sobě opět modrý kosmický oblek. V předchozích dnech si dopřál luxus volnějšího oblečení, nyní ale zvolil ochranný oblek. Zdálo se, že Rhodan považuje přílet do Šaogenské říše nebes za slavnostní okamžik.

„Všichni zaujměte dohodnutá postavení, prosím,” zvolal Pěny Rhodan vzrušeně. „Za šest minut se vynoříme.”

Ská Kijathe si pospíšila do pravé třetiny příďového trámu k palubnímu počítači. Treul a Gorif opustili můstek, jako když do nich střelí, a zamířili do sektoru pohonné jednotky, kde měli dohlížet na její hladký chod. Pěny Rhodan se nechtěl spoléhat jen na palubní počítač.

Levá třetina příďového trámu sloužila jako radiové a lokalizační stanoviště. Mondra Diamondová si vzala na starost radiostanici. Tautmo Aagenfelt obsadil křeslo zaměřovače hned vedle ní.

Poulton Kreyn se uvelebil v pilotním křesle. Na dosah měl ručně ovladatelné spínače řízení.

Rhodan se ujal velení a k ruce měl Reginalda Bulla.

Jen Foremon neměl žádný úkol. Sedl si úplně vzadu na své obvyklé místo, odkud mohl sledovat situaci a při tom nepřekážel.

„Kosmická loď KAURRANG je připravena k boji!” vykřikl Kreyn.

Byl to samozřejmě nesmysl, protože na palubě KAURRANGU nebyly prakticky žádné zbraně.

Rhodan hlášení nijak nekomentoval, jen řekl: „Dobrá. Vracíme se do normálního prostoru. Ted’!”

9.

Deníky, to je vždycky problém. Našinec si zapisuje všechno až ve chvíli, kdy už je to dávno pasé. A proto také nedokáže přesně vyjádřit pocity v okamžiku ohrožení. Mnohem snazší je vyhodnotit to, co se stalo. K tomu je ovšem zapotřebí přijmout roli nezúčastněného pozorovatele.

Vzpomínám si, že jsem hleděl vstříc Šaogenské říši nebes s neskutečným napětím. Domovina Baolin-Ndaů... Tam, kde vznikly piany na postavení arzenálu a Heliotských tvrzí.

Byl bych udělal lip, kdybych se rozpomněl

na své zkušenosti. Galaxie zůstane galaxií, a je fuk, jestli v ní vládou kosmokraté nebo chaotarchové, jestli je elipsovité nebo spirálové nebo bůhvíjaká.

Jak že to bylo tenkrát v Andromedě? Nebo na okraji Velké prázdnoty?

Pamatuju si na nekonečné množství hvězd, na červené obry a bílé trpaslíky, žlutá slunce a hnědé objekty, o nichž se nedá říct, zda jsou to ještě planety, nebo už malá slunce.

Vem to nést', v případě Šaogenské říše nebes šlo každopádně o první setkání. A to může skončit někdy přátelstvím, jindy válkou. Co se týká Šaogenu, nejsem si jistý, jak toto setkání vlastně dopadlo... asi se v tom smísilo od obojího trochu. To jsme však zjistili, až když bylo příliš pozdě.

Poznámka: Může mi vlastně někdo říct, co znamená ten pošahaný název? Šaogenská říše nebes, takhle přece nikdo nepojmenuje žádnou svou galaxii. Jediné že k tomu má pádné důvody.

Reginald Bull, kosmická loď KAUR-RANG, 23. říjen 1289 NGL.

10.

Perry Rhodan si uvážlivě zvolil způsob, jakým vstoupí na velitelský můstek. Chtěl, aby každý zpozorněl, až ho uvidí v modrém kosmickém obleku. Nevelel vycvičeným, vzájemně sehnáním profesionálům, ale houfci náhodně posbíraných kosmonautů. Až na Poultona Kreyna se ještě nikdo z nich neocitl ve skutečném nebezpečí. Aagenfelt, Mondra Diamondová, Ská Kíjathe'nebo ti dva Swoonové byli všichni hýčkanými Členy galaktického společenství, v němž se jedinci prakticky nemohlo nic přihodit.

A tuto jistotu, že se nemůže nic stát, měli pevně vštípenou do paměti. Rhodan doufal, že se v nich probudí dávné instinkty, až bude potřeba.

Poulton Kreyn hřimavě odpočítával: „... .tři, dva, Jedna, nula!“

Tři standardní holokrychle, v nichž byl předtím vidět obraz hyperprostoru, náhle zčernaly a v nastalé tmě se vzápětí objevovaly hvězdy tak, jak je stačily zachytávat lokátory.

První hologram ukazoval celek Šaogenské říše nebes, byl to pohled shora na spirálovou galaxii. V druhém hologramu se objevil výřez okraje galaxie. A trojka umožňovala pohled na bezprostřední okolí. KAURRANG byl vysvícen jako rudá tečka. Dvě nejbližší slunce byla vzdálena 9,9 a 13,2 světelných roků. Okolní prostor byl poměrně chudý na hvězdy.

„Lokalizace!“ zvolal Tautmo Aagenfelt z levé strany příďového trámu. „Máme odraz ve vzdálenosti sedm světelných měsíců!“

Perry Rhodan pohlédl k lokalizačnímu stanovišti. Tautmo Aagenfelt seděl před ovládacím panelem a byl brunátný.

„Jde patrně o kosmickou loď!“ ohlásil hyperfyzik. „Aura na tom pracuje.“

„Už zjistil kurzová data!“ ozvala se z pravé strany Ská Kíjathe. „Reliéfní průzkum ukončen!“

„Nejdřív kurzová data!“ zvolal Perry Rhodan.

Hologram číslo jedna na zlomek vteřiny pohasl a pak se v něm místo Šaogenské říše nebes objevil objekt ve tvaru srpku. Byl harmonicky zakulacený a měřil podle údajů 220 metrů. Na obou cípech se tyčily dvacetimetrové věže, vždy Jedna nahoru a jedna dolů. Byly tedy celkem čtyři. Na zádi byla ošklivá nástavba ve tvaru krychle o hraně třicet metrů, zpola zapuštěná do lodního tělesa. Rhodan předpokládal, že v ní je uložena pohonná jednotka.

„Emise energií?“

„Nelze naměřit!“

Perry Rhodan pohlédl pozorně na rotující trojrozměrný obraz. Pravděpodobnost, že

se na hranicích velké galaxie setkají s cizí lodí Čirou náhodou, byla velmi nízká.

Vtom na velitelském můstku KAURRANGU zazněl gong.

„Přicházejí aktivní lokalizační impulzy!“ hlásil Aagenfelt. „Zaznamenali nás!“

Rhodan měl na okamžik dojem, jako by se ocitl na velitelském můstku ponorky. Otočil se doleva a nařídil Mondře Diamondové: „Zkusíme s nimi navázat radiový kontakt. Namiřte hyperradiový kužel na cizí jednotku. Odešleme tento text... Kosmická loď KAURRANG volá cizí jednotku. Zdraví vás kapitán lodi Perry Rhodan. Naše záměry jsou mírumilovné. Jsme na průzkumném letu a prosíme o odpověď.“

„Zpráva vyslána ve všech známých jazycích!“ oznámila Mondra Diamondová po chvíli. „Dokonce i v obrázkovém kódu. I když tamti nebudou znát žádnou použitou řeč, budou mít překlad během dvou minut.“

Na velitelském můstku KAURRANGU zavládlo opět ticho. Rhodan spokojeně za mružel, když si všiml, jak jsou všichni soustředění. Bully sice neměl na výběr nejlepší kosmonauty, byli však přinejmenším učenliví.

Srpkovitá loď se vznášela na místě.

Uplynuly dvě minuty a pořád neměli žádnou odezvu. Rhodan usoudil, že druhá strana nechce reagovat. Pripadalo mu nebezpečné letět k srpku blíž. Druhá strana by si to mohla vyložit jako projev nepřátelství.

„Nemyslím si, že...“ začal Reginald Bull.

„Počkej, Bully!“

Konečně se po třech minutách dostavila reakce - i když jiná, než očekávali. Srpek pozoruhodně prudce zvýšil rychlost, doslova se katapultoval z blízkosti KAURRANGU a zmizel v hyperprostoru. V téže chvíli umlklo pípání.

Tautmo Aagenfelt se zvedl a Ská Kijathe odcházela od počítače, když náhle Poulton

Kreyn zařval: „Všichni zůstaňte na svých místech! Nejspíš je to klamný manévr! Můžou se kdykoli objevit znovu!“

Hyperfyzik a systémová analytička se rychle vrátili k přístrojům. Nic se ale nestalo. Žádná lokalizace, žádný kontakt.

Po půlhodině bylo Rhodanovi jasné, že cizinci se skutečně stáhli. Byli v této vnější zóně Šaogenské říše nebes sami. Nesmrtelný zrušil poplach a všichni se sešli ve střední části velitelského můstku KAURRANGU.

„Co teď?“ vyhrkl Reginald Bull.

„Budeme zaměřovat jednu hodinu a pak poletíme ke KONNEXU B,“ rozhodl Pěny Rhodan.

^ A ^

V bezprostředním okolí se nedělo nic. Dálkové lokátory sice hlásily Čilý provoz kosmických plavidel v Šaogenské říši nebes, ale to jim příliš nepomohlo.

KONNEX B se vzdálil od svých souřadnic o několik tisíc světelných let, stále ještě však se nacházel mimo vlastní galaxii. Rhodan navedl vřeteno do hyperprostoru. Strávili v něm tři hodiny a pak se vynořili v normálním prostoru v bezprostřední blízkosti nějaké hvězdokupy sestávající ze dvou tisíc sluncí. Mnohá z nich byla skoro vyhořelá a Rhodan předpokládal, že Šaogenská říše nebes se před víc než miliardou let srazila se sousední, mnohem starší galaxií a blízkou hvězdokupu patrně pohltila.

Zaujali postavení ve volném prostoru ve vzdálenosti 190 světelných let od nejbližší hvězdy. Nemohli být od cíle dál než jeden světelný rok. Lokátory nezaznamenávaly vůbec nic. Nedala se objevit žádná sluneční soustava ani zbloudilá planeta, ani kosmická loď.

„Tady Je tedy KONNEX B,“ řekl kousavě Reginald Bull. „No paráda. Takhle jsem si to ale nepředstavoval.“

„Vydrž, Bully,“ klidnil ho Perry Rhodan.

Otočil se na Ská Kijathe a zeptal se jí: „Co říká Aura? Jak vysoká je pravděpodobnost, že jsme zabloudili?“

„Téměř nulová,“ odpověděla ihned počítačová expertka. „Tohle je KONNEX B. Nikdy ale nebyla řeč o tom, že tu musíme nutně něco najít. KONNEX B není nic jiného než soubor souřadnic, místo, kde Nonggové kdysi přejímali technická zařízení. Podle Aury k tomu bohatě stačí bod ve volném prostoru.“

„Kručí!“ zabručel Reginald Bull. „Co když má pravdu?“

„To si nedovedu představit.“*

Rhodan přikázal Aagenfeltovi, aby pátral i po nejmenších objektech. Považoval za možné, že najdou řešení záhady v nějakém balvanu ženoucím se vesmírem. Hyperfyzik pročesal okolí KAURRANGU v sousředných, stále se zmenšujících kruzích. Lokátory však hlásily jen nepatrné koncentrace kosmického prachu.

„Vůbec nic tu není, Perry,“ oznámil Nesmrtelnému asi po hodině. „Nic, co by bylo větší než galax. Na celou tuhle rozlehlou oblast Jenom pár tun prachu. Ve vzdálenosti 0,46 světelného roku jsme ale objevili zónu, v níž není ani ten prach. Jde o přesnou kouli o průměru 0,11 světelného roku, je prakticky vyloučené, aby vznikla přirozeným způsobem. Z hlediska lokalizace je ta koule podle mě dokonale mrtvá.“

„To tedy je!“ prohlásil Rhodan přesvědčeně.

Jenom něj sem schopen říct, jestli je zóna skutečně prázdná, nebo pohlcuje zaměřovači impulzy. V tom případě nám může ležet přímo u nosu všechno možné - a my to nevidíme.“

„Třeba nějaká planeta,“ poznamenal Reginald Bull.

„Možná máš pravdu. Bully,“ řekl Rhodan zamyšleně. „Uděláme nejlip, když se tam podíváme.“

Pěny Rhodan si byl vědom skutečnosti, že krouží daleko mimo vlastní galaxii a že sem žádná kosmická loď zřejmě nemůže zabloudit jen tak náhodou. Zóna, v níž nešlo nic zaměřit, byla naprosto nenápadná. Kdyby Galaktikové neměli k dispozici přesné souřadnice, nikdy by ji neobjevili.

Po třech minutách se vrátili zpátky do normálního prostoru. Obrazy v holo-krychlich se nijak nezměnily.

• Poulton Kreyn zamířil s KAURRAN-GEM podsvětelnou rychlostí k pochybnému kulovitému sektoru. Až do poslední chvíle se nic nezměnilo. Teprve když vřetenem letící poloviční rychlostí světla překonalo neviditelnou hranici, bylo to, jako by kouzelník vytáhl z černého Šátku kytici růží.

Hologram číslo Jedna najednou ukazoval obrovskou kulatou plošinu plující uprostřed volného vesmíru. Za normálních okolností by se dal tento objekt zaměřit ze vzdálenosti padesáti světelných let. V obraze se mihla řada dat, jež lidské oko nestačilo zachytit. Plošina byla od KAURRANGU vzdálena dva světelné týdny. Podle Rhodanových měření jim momentálně nebyla nebezpečná. Byla dost daleko, než aby mohla případně zaútočit.

„Nevyzařuje žádnou energii,“ ohlásil Tautmo Aagenfelt. „Nefungují tam žádné zdroje, nelze zachytit aktivní lokalizační impulzy, vůbec nic.“

„Co když někdo zase převezl naši lokalizaci?“ nadhodil Bull.

„Je to možné, ale nepravděpodobné,“ nesouhlasil hyperfyzik.

„Aura tvrdí, že výsledky naší lokalizace odpovídají s pravděpodobností devadesát osm procent skutečnosti,“ ozvala se Ská Kijathe.

Perry Rhodan hleděl upřeně na plošinu, na níž nebyly vidět žádné detaily, a pak prohlásil: „Letíme tam, Pouličně.“

KAURRANG provedl další skok hyperprostorem. Ertrusan zkorigoval kurz a rychlost lodi a zakrátko se v první holokrychli objevil do nejmenších podrobností věrný obraz plošiny o průměru 22 kilometrů.

Rhodana zarazilo zjištění, že podle měření leží mezi horní a dolní stranou plošiny pouhých 80 centimetrů neobvyklé slitiny. Na plošině bylo mnoho nástaveb, které Rhodanovi připadaly jako sklady. Muselo tudy procházet hodně zboží, přinejmenším v minulosti. Nesmrtelný nikdy předtím neviděl materiál, který by vydržel takovou zátěž.

„Pokuste se o kontakt!“ přikázal Mondře Diamondové. „Na všech frekvencích, všemi jazyky jako předtím.“

„Žádná odezva, Perry!“ oznámila mu „za chvíli Diamondová.“

„Díky. Ani jsem žádnou nečekal.“

Všechno naznačovalo, že plošina je opuštěná. Zdálo se, že na ní nejsou žádné automatické lokátory ani obranné mechanismy.

Rhodanovi bylo jasné, že takhle se dál nedostanou. „Podíváme se na to zblízka,“ prohlásil. „Bully, Aagenfelle, pojďte se mnou, prosím. A vezměte si svoje SERUNY!“

Tautmo Aagenfelt seděl strnule před ovládacím panelem lokátorů a tvářil se vyděšeně. Zvedl se až ve chvíli, kdy do něj strčila Mondra Diamondová, a váhavě se soukal do SERUNU. Ve tváři byl bílý jako křída.

„Tak fajn,“ řekl Rhodan po chvíli. „Můžeme vyrazit. Zatímco budeme pryč, bude to tu mít na pověť Mondra Diamondová.“

Ertrusan sebou trhl. Zjevně počítal s tím, že Rhodan pověří velením jej. Jenže Nesmrtelnýho na to nepomyslel ani vteřinu. Kreyn byl sice vynikající pilot, chyběla mu však chladná rozvaha.

Rhodan, Bulla Aagenfelt zamířili na záď KAURRANGU.

„Pikosyne, opouštím loď,“ zamumlal Perry Rhodan. Za několik vteřin se mu oko

lo hlavy stabilizovala kopule z průhledné plastické energie, která ho měla chránit před vzduchoprázdňem a případnými útoky.

Tento galornský SERUN mohl používat výhradně Perry Rhodan. Byl vyladěn na typické vibrace jeho hlasu a odepřel by přístup komukoli Jinému. Případného zloděje. byl dokonce schopen zabít. Jeho majitel ovšem nevěřil, že by k tomu někdy došlo. Oblek sloužil v kosmu k mírovým účelům, a třebaže to znělo poněkud pateticky, byl dobrý. Nikoho by nezabil, ledaže by nastala vyloženě extrémní situace.

Galomané mu tenhle technický zázrak „ušili na tělo“ na znamení vděku za to, že jim opravil jejich draky. Nevěděl, čím vším je oblek vybaven, a měl dojem, že některé prvky se vyrovnají úrovni kosmokratické technice.

Dárek měl ovšem také své nevýhody. Nikdo nemohl s určitostí říct, zda někdy nebude jednat v rozporu s Rhodanovými zájmy. Co když se z něj stane čarodějův učeň a duchové ukrytí v modrém obleku se vzepřou tomu, kdo jej nosí?

„Všechno jasné?“

Vylétli přechodovou komorou do vesmíru a se zapnutými radiostanicemi zamířili k plošině.

Rhodan proměnil přilbu v zaměřovači skener a prozkoumával plochý objekt. Nenašel žádné známky nebezpečí. Nikde ne-naměřil energetické emise, ani zrádné zbytkové teplo.

Přistáli v uctivé vzdálenosti od středu plošiny. Rhodanovy přísavné podrážky se přilepily k cizorodé slitině. Ukázal na komplex budov opodál. Krabice čnely asi sto metrů vysoko do vakua. Zdálo se, že nemají žádná okna, Jen úplně dole byla vidět řada širokých vrat.

„Podíváme se-do těch hal,“ rozhodl Nesmrtelný. „Projdu vraty jako první.“ Aktivoval ochranný štít, který dokázal odolat i velmi vysokému zatížení.

Bull a Aagenfelt se drželi za ním, když se pokoušel namátkou otevřít jedny z vrat. Zpočátku marně, jako by neměla žádné ovládací prvky. Zapnul pohon na zádech a zatlačil na jednu půlku vrat.

Po několika vteřinách se křídlo pohnulo a zaklopilo se na obrovské veřeji neslyšně dovnitř. Zář reflektorů tří mužů dopadla na lesklé stěny a na podlahu hladkou jako zrcadlo. Hala byla zcela prázdná.

„Vedle jak ta jedle!“ ulevil si Bull zklamaně. „Zkusíme to o dům dál!“

Také druhá hala byla prázdná.

„Radši se rozdělíme,“ řekl Rhodan ostatním přes vysílačku. „Kdo na něco půjde, zavolá ostatním.“

„Nerad pracuju sám,“ odsekl Aagenfelt vzpumě. „Koneckonců jsme v cizí zóně a já... já...“ Hyperfyzik zmlkl.

Rhodan jasně viděl pod přílbou jeho bledý obličej. „SERUN tě účinně chrání, Tautmo,“ uklidňoval ho Šetrně.

„Já..“ Aagenfelt náhle stiskl rty a dodal: „No dobrá, zkusím to. Musíme jenom doufat, že se něco nepodělá!“

Rozešli se a každý prozkoumával na vlastní pěst jiný úsek komplexu hal. Rhodan letmo nahlédl asi do tuctu různě tvarovaných skladů, které měly jedno společné - byly absolutně prázdné.

Kovové stěny byly na mnoha místech poškrábané. Svědčilo to o transportu těžkých břemen, která za sebou zanechávala stopy i přesto, že gravitace byla prakticky nulová. Stáří škrábanců se nedalo určit, protože ve vzduchoprázdnu nic nekorodovalo.

Po půlhodině se Rhodan, Bull a Aagenfelt sešli na domluveném místě. Ani jeden z nich nic nenašel. Rozhodli se, že půjdou obhlédnout vzdálenější budovy. Zdálo se, že hyperfyzik projevuje víc sebevědomí. Rhodana to upokojilo. Jistě, Aagenfelt se nemohl ze vteřiny na vteřinu proměnit v odvážného tygra, nicméně se z něj stal spolehlivý parták.

Nesmrtelný zamířil tentokrát k řadě nízkých budov. A poprvé to vypadalo, že něco našel. V halách spatřil několik tuctů cizorodých přístrojů. Uvažoval, zda si má zavolat na pomoc Bullyho a Aagenfelta, ale pak se rozhodl, že to zkusí sám.

„Pikosyne,“ řekl tiše. „Potřebuju analýzu těchto zařízení.“

„Analýzu nelze provést, Pěny,“ namítl mikropočítač. „Mám před sebou techniku, která je mnohem vyspělejší než ta, kterou znám.“

„To by ovšem ukazovalo na Baolin-; Nday,“ zamumlal Nesmrtelný. Nepochyboval o tom, že se ocitli na KONNEXU B, který hledali. Zkusil manipulovat s několika spínači. Nic se nestalo. Nepodařilo se mu uvést do provozu žádný z přístrojů.

Když se vrátil na místo srazu, oznámili mu Bull a Aagenfelt, že našli něco podobného. Bylo nanejvýš pravděpodobné, že na plošině nečítá na účastníky expedice žádné nebezpečí. Rhodan povolal oba Swoony a Ská Kijathe. Místo nich poslal zpátky na KAURRANG Reginalda Bulla.

Technika nacházející se na plošině závrtně převyšovala jak terranskou, tak nonnžskou. Problémem bylo však jen otevřít přepážky. Ská Kijathe však objevila mechanismus, který umožňoval pátračům z KAURRANGU hladký přístup do objektů.

Nejdůležitější objev na ně čekal uprostřed velína. Rhodan a Aagenfelt narazili na kupu přístrojů zničených explozí.

„Sabotáž?“ zauvažoval nahlas hyperfyzik a bázně se ohlédl, jako kdyby měl v zádech neviditelného útočníka.

„Jsem si jist, že je vyhodili do povětří ti, kterým patří plošina,“ odpověděl Rhodan. „Agresor by byl patrně zničil mnohem víc než jen pár přístrojů.“

„Proč to ale Baolin-Ndaové udělali?“

„To nevím,“ přiznal se bez mučení Rhodan. Vzápětí vztekle dodal: „Vypadá to, že

zlikvidovali samo srdce plošiny. Myslím si, že tady jsme bez Šance."

Po další hodině se všichni vrátili na KAURRANG. Na KONNEXU B šlápli dokonale vedle. Doufali, že na KONNEXU C budou mít větší štěstí.

11.

Cizí hlas v cizí lodi: „ Máme kursová data jednotky! Navíc jsme zaměřili reliéf!"

„Nejdřív kuriózá data!" přikazuje druhý hlas věcně.

„Zdá se, že kosmické plavidlo přichází z nejvzdálenější okrajové zóny Šaogenské říše nebes. Možná dokonce z volného prostoru něho z cizí galaxie. Zachytili jsme je náhodou, když se vynořilo z hyperprostoru."

Druhý hlas zní zamyšleně. „To by ledacos vysvětlovalo... Například to, proč nemůžeme ani za nic najít traalskou základnu."

„Za předpokladu. Že jde skutečné o traalskou jednotku."

„Proč. Jsou o tom snad nějaké pochyby?"

„Ano. Naše reliéfní lokalizace podává zvláštní obrázek. Máme co dělat se základním tělesem válcového tvaru. Vpředu je připojena nástavba připomínající příčný trám. Nikdy předtím jsme nic podobného neviděli." : „Zaregistrovali nás?" "

„To nelze říct přesně. Je to však velmi pravděpodobné."

„Znamená to, že je zřejmě nemůžeme zaskočit nenadálým přepadem?" "

Na okamžik zavládne ticho a pak je znovu slyšet druhý hlas: „Podáme zprávu knězi. Necht' se dostaví na palubu transmitterem."

• Kosmická loď GOLTER, rozhovor vnějších strážců Šaogenu

12.

Dotyčné souřadnice se nacházely ve vzdálenosti 4000 světelných let, rovněž na samotném okraji Šaogenské říše nebes. Let netrval dlouho. Dvě stě, světelných roků před cílem podnikli poslední orientační manévr. Vřetenem se vnořilo zpátky do normálního volného prostoru mezi hvězdokupami.

„Dálková lokalizace!" vyštěkl Poulton Kreyn. „Chrápete tam snad?"

Rhodan a Bull, kteří stáli vedle Ertrusana, si museli zacpat uši.

„Ani náhodou, Kreyne!" odpověděl uraženě Aagenfelt. „My tady nikdy nestřílíme od boku. Dvakrát měř, jednou řež."

„Tak klid!" vmísil se do hádky energicky Pěny Rhodan. „Takže, Tautmo: Co nám říká lokalizace?"

„Totéž co u té plošiny včera," odpověděl hyperfyzik. „KONNEX C je taky takový souřadnicový bod, žádné zvláštnosti... Moment!" Jeho hlas zněl rozčileně, když vyhrkl: „Zase tu máme své neobvyklé přátele! Jsou asi dva a půl světelného roku od nás."

Na můstku zazněl výstražný signál a v třetí holokrychli se objevila srpkovitá loď s krabicí na zádi.

„Jde o stejné plavidlo jako předtím?" vykukl Rhodan.

„Aura dává této domněnce velmi nízkou pravděpodobnost," odpověděla Ská Kijathe. „Kdyby nás sledovali, museli bychom je vidět. Vypadá to spis, že na okraji Šaogenské říše nebes se pohybuje větší množství těchto jednotek."

„Možná je to také náhoda," poznamenal Reginald Bull skepticky. „Já téhle plechové kishně ani trošku nevěřím. I počítače se Často mýlí."

„Počkáme." Rhodan pověřil Mondru Diamondovou, aby navázala kontakt s cizinci. Dopadlo to ale úplně stejně jako poprvé.

Druhá strana si KAURRANG jen ohmatá-, la lokátory, ale jinak ho ignorovala. Zanedlouho se cizí plavidlo opět vytratilo.

Rhodan se v duchu ptal, jestli je náhoda, když u každého bodu KONNEXU narazí na neznámou loď. Možná srpky zajišťovaly spojení a přepravu mezi KONNEXEM B a KONNEXEM C. Jakmile ztratili cizí plavidlo z dohledu, přikázal pokračovat v letu.

Kreyn navedl vřetenem do hyperprostoru a vrátili se, až když byli těsně před cílem. Aagenfelt začal hledat mrtvou zónu. Kijathe mu pomáhala tím, že zadávala palubnímu počítači nejrůznější analýzy.

Zakrátko se mohli pochlubit stejnými výsledky jako v případě KONNEXU B. Rhodan nařídil příslušná bezpečnostní opatření a zamířili ke kouli. Netrvalo dlouho a před nimi se ze zdánlivě prázdného prostoru vyloupila obrovská plošina o průměru 22 kilometrů a tloušťce 80 centimetrů.

„Jdeme se podívat dolů,“ oznámil Perry Rhodan.

Vzal s sebou Tautma Aagenfelta a Poul-ona Kreyna. Chtěl zjistit, jak se uzdravený Etrusan osvědčí. Trvalo jim půl dne, než prohledali povrch KONNEXU C. Rhodan byl spokojen jak s hyperfyzikem, tak s pilotem, přesto se postaral, aby plošinu prozkoumal i zbytek posádky KAURRAN-GU. Dolů musel dokonce i Foremon.

Na konci dne byl Nesmrtelný nucen konstatovat, že neuspěli. Shromáždili se ve zničeném řídicím středisku plošiny, chyběla jen Ská Kijathe. Rhodan si začal dělat starosti, protože systémová analytička byla vždy spolehlivá. Její nepřítomnost musela mít nějaký důvod.

Ská Kijathe se ozvala po několika minutách prostřednictvím vysílačky. „Ahoj, Perly! Slyšíš mě?“ zvolala.

„Naprostě zřetelně. To byla doba!“

„Jsem asi dvě stě metrů od vás v jednom bočním traktu. Něco jsem našla-“ vypadá to, jako že to snad ještě funguje.“

Rhodan se přistihl při tom Jak sevřel ruce v pěst, když zachrčel: „Jen žádné experimenty, než k tobě dorazíme! Pošli nám zaměřovači paprsek!“

-> ^ ^

„Myslím si, že je to radiostanice,“ prohlásila Ská Kijathe.

„Přesně to se domnívám i já,“ přisvědčil Aagenfelt.

Uvnitř přístroje tekly slabé proudy. Některé z nich svědčily o tom, že by mohlo Jít o hypervysílač. Rhodan se zahleděl pochybovačně na krychli. Z nezvyklých stupnic se nedalo poznat, zda je přístroj nastaven na určitý směr a na určitou hlasitost. Na krabici bylo několik písmen a symbolů jazyka, který nikdo z posádky KAURRAN-GU neznal.

„Jediné, co můžeme udělat, je, že zmáčkne tenhle knoflík a uvidíme, co se bude dít,“ řekl Tautmo Aagenfelt po chvíli.

„Také si myslím,“ přidal se Pěny Rhodan.

Trpělivě si vyslechl námitky ostatních a pak poslal hyperfyzika zpátky na KAURRANG s úkolem, aby zachytil a vyhodnotil případný hypersignál.

„Tady nahoře je všechno připraveno,“ ohlásil se mu po deseti minutách Tautmo Aagenfelt.

Ská Kijathe pohlédla tázavě na Nesmrtelného.

„Tak fajn. Pustíme se do toho!“ řekl.

Počítačová odbornice zamáčkla zelený hrbolek, který jim připadal jako spínač. Na displeji zasvítila kaskáda světelných signálů a přístroj opět ztichl.

„To je divné,“ vyhrkla Ská Kijathe, která držela v ruce multifunkční lokátor a prováděla měření. „Je po všem. Podle mě se tu nedá nic dělat. Možná tu zapomněli radiostanici nedopatřením. Teď ji vyřadili z provozu stejně jako všechna ostatní zařízení.“

Z KAURRANGU se ohlásil Tautmo Aagenfelt a potvrdil Rhodanovi, že zachytil a zaznamenal hypersignál. Nesmrtelný poprosil Kreyna, aby vzal přístroj. Možná se jim podaří rozluštit jeho tajemství v palubní laboratoři.

Ertrusan chvíli trhal a Škubal aparaturou a snažil se ji urvat z podstavce, nehnula se ale ani o milimetr, přestože si Kreyn kromě vlastních svalů vypomáhal ještě SERU-NEM, u kterého vypnul mikrogravitátor.

„Zatraceně!“ zachrčel obr a vztekle praštil do přístroje. „S tímhle krámem se nedá hnout, Rhodane. Nejspíš Je to přivařené.“

„Nech to být,“ rozhodl nakonec Nesmrtelný.

„A co uděláme teď?“ zeptal se ho Kreyn.

„Zkusíme to v Šaogenské říši nebes. Někdo nám přece musí říct, kde najdeme Ba-olin-Nday.“

„Možná sedí :v těch srpcích,“ nadhodil Ertrusan.

„Možná,“ přisvědčil Rhodan. „Nedovedu si ale představit, že by řešení bylo tak jednoduché.“

^ A ^

Tautmo Aagenfelt a Ská Kijathe analyzovali hypersignál půl dne. Nakonec shodně prohlásili, že jde nejspíš o jakési kódované nouzové volání nebo o krátké standardizované hlášení. Objem přenášených informací ale nestačil na to, aby se dal rozluštnout příslušný kód.

Adresát se musel nacházet někde hodně daleko, zřejmě ve středu Šaogenské říše nebes, alespoň o tom svědčilo extrémní svazkování signálního paprsku. Odezva na hypersignál nedorazila žádná-

Rhodanovi připadalo jakékoli další vyčkávání jako marnění času. Technicky vyspělá civilizace, Jako byli Baolin-Ndaové, reagovala buď okamžitě - nebo vůbec ne. Prikázal navést KAURRANG do hyperpro

storu. Jedna jediná etapa jim stačila k tomu, aby pronikli až na bezprostřední okraj Šaogenské říše nebes.

Nejbližší slunce měli ve vzdálenosti jednoho světelného roku. 90 procent všech radiogramů, které odposlechli, bylo v téže řeči Jako hypersignál. Této cizí řeči se říkalo hvězdný idiom. Kompletní slovní zásoba a gramatika byly uloženy v databankách palubního počítače. Rhodan bedlivě poslouchal protáhlé hlásky vydávané mnoha různorodými hrdly, a byl si jist, že bude co nevidět po hypnokurzu schopem dorozumět se ve hvězdném idiomu.

Aura analyzoval namátkově několik tisíc hlášení. Zdálo se, že Šaogenská říše nebes je mírumilovná galaxie. „Nerozlišeno žádné mimořádné riziko,“ prohlásil Pěny Rhodan nakonec. „Vyhledáme si nepříliš zabydlenou soustavu a navštívíme domorodce.“

Po hodině si zvolili soustavu vzdálenou od okraje galaxie necelých tisíc světelných let. Jmenovala se Mourmalin a let do ní neměl trvat déle než hodinu. Rhodan byl zvědav, zda i tentokrát narazí před cílem na nějakou srpkovitou loď.

13.

Cizí hlas v cizí bdi: „Z našeho vyhodnocení vyplývá, že u kosmické lodi jde s pravděpodobností osmdesát pět procent o Traalovu jednotku.“

„Zdůvodnění?“

„Operují v okrajové oblasti Šaogenské říše nebes, kněze. Dvakrát po sobě je nebylo možné delší dobu lokalizovat, třebaže jsme znali jejich přibližnou polohu. To je příznačné právě pro traalské jednotky.“

„Proč nedošlo k okamžitému zásahu?“

„Obáváme se, že máme před sebou novou konstrukci vyznačující se neznámými technickými možnostmi. Připadalo nám

důležitější je zprvu pozorovat než ihned zničit."

"Je, nyní/nožné je přepadnout?"

"Ne."

"Proč to nejde, Crigone?"

"Momentálně nežneme polohu traalské jednotky. Doufáme však, že to v co nejkratší době opět zjistíme."

"Kolik lovců máte k dispozici?"

"V současné době osmdesát osm, ale... přibývá jich každou minutou."

Kosmická loď GOLTER, rozhovor vnějších strážců Šaogenu.

14.

V mourmalínové soustavě se pohybovalo několik tuctů až stometrových raket. Ská Kijathe je s Aurovou pomocí označila za technicky zaostalé. Zdálo se. Že ani jedna z nich nemá těžkou výzbroj.

Srpkovitá loď mezi nimi nebyla a lokalizační impulzy, které zasáhly KAUR-RANG ve chvíli, kdy se vynořil z hyper-prostoru, měly jinou frekvenci než ty, které vycházely ze srpku.

Kolem malého žlutého slunce kroužily tři planety. Dvě z nich poměrně blízko. Byly samozřejmě neosídlené. Planeta číslo tři připomněla Ská Kijathe Mars.

Na ní žila civilizace sídlící v mour-malinové soustavě. Z poměrně velké vzdálenosti se nedalo zjistit, zda tam také vznikla, nebo zda šlo o kolonisty z nějakého mocnějšího impéria.

Ská Kijathe nespouštěla oči z lokalizačních hologramů. Často ale také pozorovala Perryho Rhodana. Zdálo se, že Terranec neví, co je to vzrušení. Prikázal Mondře Diamondové, aby odeslala stručné poselství, a s naprostým klidem očekával, jak zareagují Mourmalové.

, Odezva se dostavila po několika minutách. „Vláda Mourmalinu vítá cizí loď,"

ozval se hlas, který zněl počítačové expertce nejistě a stísněně. Nevěděla, proč v ní vyvolal právě tento dojem. Nepochybovala však o tom, že mezi hláskami cítí určitý emocionální náboj.

„Mé jméno je Tifenbahn. Slyšeli jsme o národu, který si říká Terranci. Nebeská říše Je ale velká a hvězdné světlo Šaogenu opět ozáří nás všechny..."

Cizí mluvčí, který ostatně neposlal žádný svůj obraz, se nakrátko odmlčel a pak hrobovým hlasem pokračoval: „Dávejte pozor na naváděcí signál, prosím. Na kosmodromu je vám k dispozici dostatečně velká přistávací plocha. Tifenbahn. Konec."

Rhodan se pokusil Mourmalovi ještě poděkovat, ale Moudra Diamondová mu od radiostanice oznámila: „Spojení bylo přerušeno ve chvíli, kdy domluvil. Zato přijímáme slíbený naváděcí signál."

Ská Kijathe si stáhla signál do Aury. Zadala palubnímu mozku analýzu, ta ale nic nepřinesla. Zdálo se, že to skutečně pouhý signál, víc nic.

Když se na ni Rhodan tázavě podíval, Jen pokrčila rameny.

Poulton Kreyn uvedl KAURRANG do pohybu. Nakrátko si odskočili do hyperprostoru a materializovali se poblíž třetí planety.

Nikdo se jim nepostavil do cesty. Zdálo se, že v mourmalínové soustavě vládne zásada důvěry. V Mléčné dráze, v níž spolu soupeřily dva mocenské bloky, by bylo něco podobného nemyslitelné. Kvůli nedávné tolkandské krizi by bylo úplně cizí plavidlo nejprve navedeno na Čekací stanoviště a důkladně prozkoumáno.

Z oběžné dráhy se daly rozeznat detaily na povrchu. Mezi přiměřeně vysokými horstvy a přiměřeně rozlehlými oceány leželo několik měst - také jejich velikost byla přiměřená.

Lokalizace zaznamenala jen nepatrné množství pětirozměrných odrazů. Tam dole

znali antigravitační sílu a přirozeně hyper-vysílače. Kromě toho Mourmalové dokázali cestovat vesmírem rychlostí vyšší světla.

Ská Kijathe očekávala, že se snesou na poklidnou, příjemnou, nijak zvlášť nebezpečnou planetu.

Signál je navedl na oběžné dráze do blízkosti svazu raket. Když ho minuli, začali klesat k povrchu v místě, kde se nacházelo největší město na planetě.

Kosmodrom byl schopen pojmout až sto raketových lodí, pokud dosedly na plochu zádí. Momentálně jich tam stálo dvacet a všechny byly obklopeny obslužnými plošinami a malými údržbářskými čluny. Ská Kijathe předpokládala, že je připravují ke startu.

KAURRANG dosedl na okraji letištní plochy asi tři kilometry od hranice města.

Počítačová odbornice bedlivě pozorovala ruch a shon na ploše, a to i v odlehlejších koutech, kam se dalo sotva dohlédnout. Nic nenaznačovalo tomu, že by se měli připravit na případný konflikt.

Vtom vedle KAURRANGU dosedlo vznášedlo. Odklopil se kryt kokpitu a objevila se zvláštní bytost.

„To by mohl být Tifenbahn," nadhodil Pěny Rhodan. „Vyjdeme ven a pozdravíme se s ním. - Bully? Jak jsi na tom?"

„Jsem prakticky hotov, Perry," odpověděl ryŠavec.

Rhodan se náhle obrátil a pohledí k počítači. „Byl bych rád, kdybys byla také u toho, Ská," řekl.

Systémová analytička se na chvílku vydělala a pak hlesla: „Jak chceš."

Rhodan předal velení Mondře Diamondové a pak všichni tři zamířili do přechodové komory KAURRANGU, Bull na sobě měl už SERUN. Ská si ho oblékala po cestě.

„Proč já, Perry?" zeptala se Nesmrtelné-

ho. „ProČ.sis kromě Reginalda vybral zrovna mě?"

„Jistě jsi už tak trochu přemýšlela o ostatních členech posádky," prohlásil Rhodan. „Koho jsem měl jiného požádat? Aagenfelta? Kreyana? A Mondru potřebuju na lodi jako velitelku. Rozhodl jsem se pro tebe, neboť se držíš zpátky. A také od tebe očekávám, že si zachováš chladnou hlavu i ve vypjaté situaci."

„To očekáváš správně." Ská si navlékla SERUN a hlásila, že je připravena.

Venkovní přepážka přechodové komory se otevřela a na plochu se vysunuly primitivně vyhlížející schůdky. Jako první vystoupil Perry Rhodan, následovaný Butlem a Ská Kijathe.

Opodál stojící cizinec měřil dva a půl metru na výšku a jeden a půl na šířku. Vzdáleně ho bylo možné považovat za humanoida. Přesto připadal počítačové expertce poněkud splácáný dohromady. Hlavu měl koňskou, z kulatého trupu mu trčel čtyřicetimetrový výrůstek, zjevně jakési prodloužení úst, a zpod pootevřených rtů mu vykukovala řada mocných stoliček.

„Vítám vás na Mourmalinu!" zvolala podivná bytost. „Jsem Tifenbahn a vláda mě pověřila, abych vám zajistil příjemný pobyt,"

^ ^ ^

Tifenbahn působil čím dál neškodnějším a sympatičtější dojemem. Tři vyslanci z KAURRANGU se vyšplhali do vznášedla a Mourmal je vzal s sebou do blízkého města. Nechal kabinu otevřenou a kolem hlav jim foukal teplý svěží vítr.

„Mourmalové obývají pouze tuto soustavu?" křikl Rhodan na pilota.

„Ano! Nikam Jinam jsme se nerozšířili, protože se příliš nerozmnožujeme!"

„Udržujete ale dobré styky s ostatními inteligencemi z Šaogenské říše nebes?"

„Mourmalové mají hodně přátel. Naše vláda má napojení údajně až na šaogenské-ho duchovního pastýře- Jestli to je pravda, to samozřejmě nemohu posoudit. Víme jen, že máme dobrou vládu. Přijali mě jako kontaktní osobu pro návštěvníky z cizích světů.“

„Vyznáš se tedy dobře v galaxii?“ zeptal se Tifenbahna Rhodan.

„To bych řekl! Navštívil jsem sedmnáct cizích soustav. Jedna z nich leží odsud víc než dva tisíce světelných let. I když nastaly zlé Časy a postihlo nás velké neštěstí...“

Ská Kijathe čekala, že se Rhodan chytne Mourmalova povzdechu a začne vyzvídat, ale Terranec mlčel. Zřejmě nechtěl Tifenbahna stresovat ještě víc.

Měli na dohled první domy. Vypadaly hrozně, a přece z nich vyzařoval jakýsi zvláštní půvab. Město protkávaly pásy zeleně, které se pravidelně střídaly s obytnými bloky a továrními zónami.

Jejich průvodce ohleduplně snížil rychlost, aby se navzájem slyšeli.

„Potom jistě znáš národ Baolin-Ndaů, Tifenbahne,“ prohlásil Rhodan. „Můžeš nám říct. Jak bychom se mohli nejsnáze spojit s nějakým jejich zástupcem?“

Mourmal naklonil hlavu ke straně, pohlédl na Nesmrtelného a zdvořile se ho otázel:

„Jak že se jmenuje národ, o němž jsi právě mluvil?“

„Baolin-Ndaové.“

„Nikdy jsem tohle jméno neslyšel. A to jsem si myslel, že znám všechny národy. Patrně jsou naprosto bezvýznamní.“

„To rozhodně ne. Jsou na mnohem vyšší technické úrovni než vy, Mourmalové.“

„A převyšují v tomhle ohledu i Mnichy?“

„Kdo jsou Mnichové?“

„Dalo by se říct, že jsou to vládci Šaogenské říše nebes. Musíte být opravdu hodně daleka, když to nevíte...“

„Přesně tak.“

„Uvidíme, jak vám budeme schopni pomoci. Možná seženeme potřebné informace v sídle vlády.“

Čím víc se dostávali do středu města, tím znatelnější byl určitý hospodářský blahobyt. Ská Kijathe se v duchu ptala, proč se Tifenbahn zmínil o „zlých časech“. Zřejmě tím nemyslel ani bídu, ani nemoc.

Vtom se před nimi objevilo městské centrum. Obytné bloky byly moderní i podle terranských měřítek. Nacházeli se asi třicet kilometrů od místa, kde přistáli s KAURRANGEM. Systémové analytičky to z nějakého záhadného důvodu dělalo starosti.

Mourmal zamířil se vznášedlem do vnitřního dvora rozvětveného komplexu budov. Ská Kijathe předpokládala, že jsou v sídle vlády.

Tifenbahn dosedl uprostřed dvora a vylezl jako první. Po něm následovali Perry Rhodan, Reginald Bull a nakonec Ská Kijathe.

V té chvíli dorazil radiogram z KAURRANGU. Přijímal ho Reginald Bull. Počítačová expertka ho pozorovala, jak naklonil hlavu ke straně - a pak zbledl.

^^^

„Pošli toho zatraceného slona pryč, nebo na něj Šlápnu a rozmačkám ho na kaši,“ zavrčel Poulton nebezpečně tiše.

Mondra Diamondová se Kreyna bála, přestože v Rhodanově nepřítomnosti velela lodi ona. Ertrusan vážil přes 800 kilogramů a neměl zrovna dobrou povahu. Nedalo se mu věřit. Proklínala Bulla za to, že vzal hromotluckého smrad'ocha na palubu.

„Norman tu zůstane!“ odsekla ledově.

„Nikoho neruší.“

„A co já? Já jsem snad nikdo?“

Mondra neodpověděla. U Služby Pozemské ligy prošla psychologickým školením. Věděla přesně, že nesmí nyní obrovi povolit. Přestal by ji respektovat. Schválně si

sedla do křesla, které bylo šikmo za pilotovým ovládacím panelem.

„Jak hodnotíš situaci?“ zeptala se Kreyna po chvíli.

„Ještě počkám,“ řekl.

„Dobrá, počkáme,“ prohlásila dost neochotně.

Její malý indický slon si hrál v lokalizační sekci s Tautmem Aagenfeltem, ale nijak nadšeně se při tom netvářil. „Normane, pojď sem!“ vykřikla.

Maličký k ní přihopkal se zdviženým chobotem, slabě zatroubil a dovolil Mondře, aby si ho vzala na klín. Drbala mu tenké šedivé plachty a Norman začal slastně pochrochtávat.

Poulton Kreyn zamumlal nějakou nadávku a potřetí nebo počtvrté od chvíle, kdy se vydali na cestu, nazval altistku „cirkusovou courou“.

Vtom se změnil obraz v hologramu číslo tři. Mondra Diamondová sebou trhla v neblahé předtuše. Na diagramu udávajícím stanoviště jednotlivých mourmalských lodí náhle přibyl světlý bod. Agentka nešetrně shodila slůně z klína a vůbec nevnímala, jak na protest zavřísklo.

„Pozor!“ vykřikl Tautmo Aagenfelt od lokátorů. „Cizí loď! To není žádná z mourmalských raket!“

„Zaměřit a zjistit podrobnosti!“ nařídila mu Mondra Diamondová. i

Hyperfyzikovi stačilo několik vteřin a v druhé holokrychli se pomalu otáčela srpkovitá loď.

„Už zas!“ zasténal Poulton Kreyn. „Ti mizerové nás utrápí k smrti!“

Agentka se obrátila na Foremona a zeptala se ho: „Mohl bys přejít k Aurovi?“

„Nemyslím si, že bych dokázal nahradit Ská Kijathe,“ odpověděl kostnatec.

„To je mi fuk. Hlavně, aby počítač neběžel úplně bez dozoru. Odted' se starej o Auru, Foremon!“

Adiat se těžkopádně zvedl a zamířil k počítači.

„Přepni lokalizaci na automatiku, Tautmo, a vezmi za mě radiostanici!“ křikla Mondra Diamondová na hyperfyzika.

Několik vteřin se nic nedělo. Srpek se plouhal nepatrnou rychlostí mounnalinovou soustavou směrem k třetí planetě.

„Zachycen radiogram!“ vykřikl náhle Tautmo Aagenfelt.

„Cizí loď právě odeslala do centra hlavního města zakódovanou zprávu,“ doplnil ho Aura.

„Přelož ji!“ přikázala počítači Mondra Diamondová.

Aura se pustil do práce a agentka se v duchu ptala» jestli bude výsledek stoprocentně pravdivý. Měla dojem, že palubnímu mozku se nedá tak docela věřit.

Foremon seděl nehybně před' displeji.

„Ti v srpku zřejmě netuší, že by Aura mohl rozluštit jejich text,“ zahřímal Poulton Kreyn. „A už to tady máme!“

Jen nebuď tak optimistický, pomyslela si Mondra. Zarazila se v okamžiku, kdy spatřila vysvícený text:

VNĚJŠÍ STRÁŽCE CR1GON VLÁDĚ
MOURMALINSKÉ SOUSTAVY. JETŘE-BA
NEPRODLENĚ ZATKNOUT CIZINCE.
(Nelze dekodovat!) JDE O TRAAL-SKOU
JEDNOTKU.

„A do hajzlu,“ zamumlal Ertrusan a zbledl.

„Co u všech hvězdných d'áblů chtějí? Co je to, tenhle Traal?“

Mondře připadaly jeho otázky zcela zbytečné. Z textu jasně vyplývalo, že posádka srpkovitého plavidla měla velitelskou pravomoc nad Mourmaly. A cizinci s koňskými hlavami jistě splní rozkaz. Napadnou KAURRANG. Agentka dlouho neváhala. Čím dřív začne jednat, tím větší budou mít šanci vyvázat bez úhony z téhle šlamastiky.

„Aktivovat ochranný štít!“ vyhrkla.

„Štít aktivován!" potvrdil *vzápětí* hřmotně Ertrusan.

Mondra Diamondová doufala, že Mourmalové neprorazí štít. Jenže tři členové posádky byli venku. A neměli nic než ochranné obleky. Obrátila se na Aagenfelta a křikla: „Spoj se s Rhodanem, Bullem a Kijathe! Ať se pokusí zmizet!"

^ A ^

Rhodan viděl, jak jeho přítel chce něco říct, jakmile přijal zprávu. Otevřel ústa, ale jeho hektická slova už k Nesmrtelnému nedolehla. Zničehonic se kolem nich rozlínula zelená fosforeskující záře a na vnitřním dvoře zavládlo na několik minut strašidelné ticho.

Perry mu nezbyl čas na obranná opatření. Sledoval, jak všude kolem vyrůstají světelné ploty. „Ochranný štít!" vykřikl.

Pikosyn zareagoval automaticky a Rhodana zahalilo modré ochranné pole — ale současně jej, Reginalda Bulla a Ská Kijathe opředla energetická pláštěv.

„Pikosyne!" zachřel Nesmrtelný.

„Slyším tě, Perry."

„Uzavři přílbu a analyzuj plot kolem!"

Rhodan pohlédl na Bulla a Ská Kijathe. Oba byli zahaleni ve svých paratronových štítech a zdálo se, že se jim nic nestalo.

Tifenbahn tam stál a nechránilo ho žádné pole. Přestože Rhodan Mourmaly prakticky vůbec neznal, z průvodcovy mimiky se dalo jasně usoudit, že je v těžkém šoku. Jako by netušil, že se stane něco takového. Nesmrtelný se dovtípl, že to nějak souvisí se zprávou Již přijal Bully.

„Analýza skončena," hlásil pikosyn. „Struktura ohrady je založena na pětirozměrné energii."

„Můžeme ji prorazit?"

„Záleží na tom, Jakou mají jejich projektory rezervu. Vyprostit se můžeš tak na šestašedesát procent, Perry."

„Co Bull a Kijathe?"

„U nich je to pravděpodobně dvanáct procent. Mají jen terranské SERUNY."

Rhodan uvažoval, jestli má riskovat pokus o útěk. Nakonec to vzdal. Nevěděl, co Mourmalové sledují překvapivou akcí, a nechtěl zbytečně předem prozrazovat, jakou má k dispozici techniku.

Připadalo mu moudřejší počkat na jejich nejbližší tahy. Kromě toho mohou ještě spoléhat na KAURRANG - pokud se nedala nějak zaskočit a přemoc zastupující velitelka lodi. Rhodan dal svým dvěma společníkům rukou znamení, aby se chovali klidně a vyčkali, co se bude dít.

Bull a Kijathe přikývli.

Zanedlouho se pletivem energetické klece prodrali mourmalští roboti. Kdekoli se objevili, zhasla fluoreskující zář. Tifenbahna odvedli do jedné z budov, ale Terrance drželi i nadále v zajetí.

Rhodan se pokusil spojit radiem s přítelem a systémovou analytickou, ale nemělo to smysl. Pole, která Je oddělovala, nic nepropustila. Připadalo mu divné, kde Mourmalové přišli k tak dokonalé zbrani. Že by ji dostali od Mnichů, o nichž hovořil Tifenbahn?

15.

„Vysekáme je z toho!" zařval Poulton Kreyn celý brunátný. „Bez ohledu na případné oběti! Tohle přepískil. Prostě je..-!" ^

Zbytku Mondra Diamondová nerozuměla, protože Ertrusan vydával takové skřeky, že na několik vteřin ohluchla. Všichni na ni nadějeplně hleděli. Nevěděla, co má dělat. Když se nedokáže rozhodnout správně, může to mít osudné následky nejen pro Nesmrtelné, Ská Kijathe a další členy posádky KAURRANGU, ale také pro celou Kalkatu-Sever a vzdálenou Term.

Vřeteno bylo' vyzbrojeno dvěma paralyzátory, dvěma termickými děly a dvěma dezintegrátory. Ve srovnání s terranskou bojovou lodí to nebylo prakticky nic. Agentka předpokládala, že ve zbraních nad nimi mají převahu i technicky zaostálí Mourmalové.

Z KAURRANGU byla jasně vidět energetická bouře nad sídlem vlády. Celou oblast uzavřely překrývající se energetické ohrady. Mondru to udivilo. Zdálo se, že Mourmalové jsou na podobné situace dokonale připravení.

Kosmické lodě stojící na kosmodromu vedle KAURRANGU náhle rovněž aktivovaly ochranné štíty, a několik jich dokonce vzlétlo a zaujalo vyčkávací postavení v několikametrové výšce nad povrchem. Rakety na oběžné dráze se seskupily do bojové sestavy.

„Co teď?“ zachřel Poulton Kreyn. „Zaútočíme konečně?“

„Ne,“ odsekla Mondra Diamondová, a snažila se, aby se jí nechvěl hlas. „To neděláme. Pokusíme se vyjednávat. - A ty se trochu ztiš, Kreyne, ano?“

Ertrusan zbledl vzteky, jen se ale otočil a zatvrdle se odmlčel.

„Ty tři z toho nevytáhneme bez boje,“ pokračovala agentka. „Při tom se ale mohou poškodit nebo zničit úplně Jejich SERUNY. Nejsme schopni tak přesně mířit děly, abychom je nezasáhli. Nejdřív se musíme přesně obeznámit se situací.“

Na obrazovkách lokátorů bylo vidět, jak roboti vytáhli Rhodana, Bulla a Kijathe v poutacích polích ven z klece, hodili je na kluzák a odvezli do jedné z blízkých budov.

•
Mondra doufala, že jsou ještě naživu.

Ertrusan v pilotním křesle upřeně sledoval bojovou sestavu raket na oběžné dráze. „Proč nás vlastně nenapadnou?“ vyhrkl nedůvěřivě.

„Zřejmě čekají na posily. Naše situace se

v dohledné době určitě zhorší,“ poznamenal odvedle Foremon.

„Srpek zrychluje!“ vykřikl varovně Tautmo Aagenfelt.

Mondra Diamondová pohlédla na holokrychli číslo tři. Cizinci, kteří to všechno způsobili, si nakrátko odskočili do hyperprostoru, a vzápětí se opět objevili nad Mourmalinem. „Zdá se, že jdou na přistání,“ hlesla. „Za půl hodiny jsou tady.“

„Teď máme příležitost!“ zavřestl Kreyn. „Odpráskneme ty hajzly!“

„Těmi pár děly, co máme?“ namítla agentka. „Ne, Poultone! Musíme to narafořit tak, aby se nedozvěděli, jakou máme ve skutečnosti chabou palebnou sílu.“

„To nemůže vyjít.“

„Zřejmě ne. Nejdřív se ale pokusíme získat příznivější výchozí postavení.“

„A to uděláme jak?“

„Vzlétneme a zamíříme rovnou do města. Nejlépe nad vězení, kde drží naše. Tam nás nebudou moct ostřelovat ani zadržet.“

^ A ^

Cizí hlas v cizí lodi: „Vnější strážce Crigon! Máme potíže.“

Druhý hlas: „A sice?“

„Mourmalin volá o pomoc. Vyhlásili ve městě poplach. Traalská jednotka se pohybuje přímo nad vládním sídlem.“

„Petrně chtějí vysvobodit zajatce. Bylo by to logické.“

„Ale..., proč se učedníci Traalu starají o tři zajatce? To není logické. Proč nedopraví do bezpečí svou vzácnou loď?“

„Vlastně ano, je to divné,“ ozve se zamýšleně druhý hlas. „Vždyť viděli, že Mourmalin byl připraven na přepad. Vyvozují z toho, že ne necháme uniknout.“

„Myslíš si, že jim v podstatě nejde o zajatce? Ze se jen snaží zachránit vlastní

lov - f) JJ

kůži

„Ne, to ne. Jen zvažuji různé možnosti. Případá mi nanejvýš pravděpodobné, že zajatci mají v traalské hierarchii obrovský význam. To by také odpovídalo cizorodé konstrukci jejich lodě.“

„A...A co když učedníci Traalu doufají, že dostanou posily?“

„Je to docela možné. V tom případě záleží na tom, čím posily dorazí do mourmalinské soustavy dřív.“

Jedna postava se zvedá a dvanáct hlav se po ní otočí.

„Vnější strážce Crigone? Co to děláš?“

„M uším opustit tuto loď.“ ••

„To... to nejde!“

*„Ale jde. Vylezu ven, hned jak přistaneme. Pak zamířím do města promluvit si se zajatci.“
kosmická loď GOLTER, rozhovor vnějších strážců Šaogenu.*

^ A ^

Roboti je dopravili do prázdné cely o rozloze asi dvacet čtverečních metrů. Když ji opustil poslední stroj, pohasly energetické mříže. Byli sami. Nikdo se jim nepokusil ublížit, Rhodan ale nevyučoval, že k tomu může dojít později.

Vtom se mohly opět bez zábran šířit akustické vlny.

„...- zatracení koňolebci jsou to nejpitomější, nejzákeřnější a nejhnusnější, co jsem v posledních sto letech...“

„Šetři si dech, tlusfochu!“ přerušil Rhodan Reginalda Bulla. „Nesmíme vypnout ochranné štíty. Možná nás dosud chránily, jen obleky. Nevím, jestli Mourmalové umí zneškodnit paratrony. Uvidíme.“

Reginald Bull něco zavrčel a Ská Kijathe jen pokývla hlavou. Rhodan byl velmi rád, že vzal s sebou ji, a ne třeba Poultona Krevná nebo Tautma Aagenfelta. Lokátory automaticky prozkoumávaly okolí. Nezaznamenaly žádné samostřily ani mikrofo

ny. Celu obklopovalo zvenčí silné pětirozměrné pole, a tak se lokátory dál nedostaly.

Mourmalové zjevně sázeli na jistotu. Zatím se nedalo zjistit nic jiného. Rhodan se připravil na dlouhé čekání. Všechno ale najednou bylo jinak. Po několika minutách se odsunula stranou jedna z podélných stěn a Nesmrtelný viděl do chodby asi na deset metrů.

„Co to zase je?“ vyhrkl Bull překvapeně.

Perry Rhodan dal příteli znamení a ryšavec zmlkl. Vzápětí zaslechli kroky a objevil se Tifenbahn. Mourmal na sobě neměl žádný ochranný oblek. Blížil se k nim a vypadal hodně zdrchaně a porobeně.

„Chceme, abys nám něco vysvětlil,“ uvítal Rhodan průvodce chladně.

„Kvůli tomu jsem také přišel,“ odpověděl Tifenbahn. „Jsem si jist, že se z téhle záležitosti vyklubá strašlivý omyl.“

„Co je s mou lodí?“ přerušil Nesmrtelný Mourmalův plačtivý výlev.

„Nebyla napadena, přísahám při hvězdném světle Šaogenu!“

„A co dál?“

„Do soustavy přiletěla kosmická loď vnějších strážců Šaogenu. Doslali jsme od nich pokyn vás zajmout a připravit vás na výslech. Věří totiž, že patříte k traalské jednotce. Proti tomu my Mourmalové nemůžeme nic dělat. Doufám, že mi porozumíte, a modlím se za to.“

„To ani náhodou!“ vykřikl Reginald Bull. „Podezřívám vás, že si neuvědomujete následky svého jednání.“

„Vždyť s tím nemáme nic společného! Nevíme vlastně ani, o co jde!“ • „Co to znamená - traalská jednotka?“

Tifenbahna vyvedla tato otázka na několik vteřin z rovnováhy, a pak se sebral a pokračoval: „Traal je zosobněním zla. Učedníci tohoto kultu nás přepadají, vraž- dí a okrádají. Vy jste ale neudělali nic z toho! Proto nevěřím, že k nim patříte.“

„A máš naprostou pravdu," zavrčel Reginald Bull.

„Jenže já tu nerozhoduju. Jeden z vnějších strážců je na cestě sem a ten vám poskytne všechny potřebné odpovědi. Promluvte si s ním a všechno se vyjasní."

„Vnější strážce?" vyhrkl Perry Rhodan udiveně. „Kdo to je?"

„Vy to nevíte? To není možné!"

„Slyšíme o někom takovém poprvé."

„No...," začal Mourmal váhavě. „Vlastně to bude poprvé, co i my spatříme vnějšího strážce osobně. Vždyť oni nesmí opouštět lodí. Jestli sem skutečně dorazí Mních Crigon... "Tifenbahn významně ztišil hlas. „... znamená to, že vy Terranci jste velmi důležití. Crigon se totiž pak už nebude smět vrátit ke svému. Nikdy předtím jsem neslyšel, že by nějaký strážce přijal tuto strašlivou podmínku."

„Žádáme, abyste nás okamžitě propustili," zvolal naléhavě Bull. „I pak si přece můžeme pohovořit s tímhle Crigonem."

„Není v mé moci otevřít vám celu," namítl Tifenbahn. „I když bych to rád udělal. Počkejte pár minut, prosím. Crigon dorazí každou chvíli!"

Mounnal se opět stáhl. Rhodan uvažoval, zda by mohli utéct otevřenou stěnou. Byl přesvědčen, že by se nedostali dál než na deset metrů. Nemělo by to smysl. A kromě toho začínal být zvědavý.

Stěna zůstávala dál otevřená. V chodbě se mihlo několik Mourmalů. Rhodan jen málokdy viděl tak rozčilené, bezmocné bytosti. Vzápětí exoti vytvořili u vchodu kordon a snažili se vypadat co nejponiženěji.

„Zřejmě přichází onen zázračný chlapec," poznamenal Jízlivě Bull.

Mourmalové strnuli a mezi nimi se prodírala hranatá postava. Cizinec měřil jen metr Čtyřicet, na šířku měl ale stejně jako Terranci osmdesát centimetrů. S trochou dobré vůle ho bylo možné označit za humanoida. Hlavu měl stejně širokou jako

ramena. Obličej však Rhodan neviděl, protože ho přichozí měl zakrytý rudou katovskou kápí s dvěma otvory, za nimiž svítily dvě žluté kulaté oči.

Tělo jako by bylo zahaleno do jakési ochranné plastické fólie, a to od malých nožek až k tenkému krku. Na mnoha místech prosvítala pod fólií modrobílá šupinatá kůže. Přes prsa se táhly dvě serpy překřížené jako nábojové pásy, v nichž byly zastrkány nejroztodivnější předměty.

„Jmenuji se Crigon," prohlásil cizinec . nepřístupně a chladně.

„Já Jsem Pěny Rhodan. Ty jsi Mních?"

„Jsem vnější strážce Šaogenu. Nemusíš se přetvařovat, Perry Rhodane. Víme, že patříte k traalským jednotkám." ' „To není pravda," odpověděl Nesmrtelný klidně. „Co je to vlastně Traat?"

„Mohl bys nám všem značně usnadnit situaci, kdybys prozradil polohu své základny."

„Přiletěli jsme sem s kosmickou lodí KAURRANGEM před několika dny z galaxie jménem Gorhoon, která je odsud vzdálena pět a půl světelného roku. Souřadnice Šaogenské říše nebes jsme získali od národa Nonggü."

„Dejme tomu, že mluvíš pravdu....Na takovou vzdálenost se ale nelétá jen tak pro nic za nic."

„To tedy ne. Máme v úmyslu navázat kontakt s Baolin-Nday. Můj národ potřebuje naléhavě pomoc."

Zdálo se, že se cizinec docela baví. Alespoň zvuky, které vydával, připomínaly lidský smích. „Svědčí o tvé prosté mysli, když věříš, že ti skočím na tvé povídačky. Uvedl jsi jména, jež jsem nikdy předtím neslyšel."

„Ty neznáš Baolin-Nday?" vpadl mu do řeči Rhodan.

„My Mnichové jsme tohle jméno v životě neslyšeli. V Šaogenské říši nebes není jediná civilizace, kterou bychom neznali-Výpravíš mi tedy samé lži. Něco ti nabíd-

nu, Pěny Rhodane: Pomoz nám zmocnit se vaší kosmické lodi - nepoškozené! - a já ti zaručuji, že necháme naživu tebe i tvé dva společníky."

Nesmrtelný zavrtěl hlavou, přestože věděl, že cizinec nepochopí jeho gesto. „To neudělám, Crigone," řekl. „Rád bych ti ale vypovědět dopodrobna, proč jsme tady. S traalskými jednotkami, jak je nazýváš, nemáme nic společného. Naše mise má, obrovský význam v souvislosti s Koalicí Thoregon. Když mě pozorně vyslechněš, možná objevíš nějaký známý detail."

Rhodan vzápětí vyličil Mnichovi všechno od začátku. Vyprávěl o tom, jak se ve sluneční soustavě poprvé objevil hřibovitý dóm, jak on osobně putoval ke Galorňanům a jak se do Mléčné dráhy dostali Nonggové. Zmínil se o katastrofách, jež momentálně hrozily rozbít napadrt' Koalici Thoregon. Začal Goeddou, vzal to přes draky v Plantagu a skončil explozemi Heliotských tvrzí.

Musel přiznat, že neví nic o skutečné povaze Koalice. Přesto mu nezbylo než se vydat ve stopách Baolin-Ndaů. Patrně neměl jinou možnost jak zachránit Kalkatu-Sever.

Rhodan během řeči bedlivě pozoroval vnějšího strážce. Neviděl, jak se tváří, protože mu obličej zakrývala rudá kápě. Mnich po celou dobu nezměnil postoj a nedopustil se žádného gesta. Nesmrtelný neměl dojem, že by na Crigona nějak zvlášť zapůsobil.

Bylo načase vytrasit se s posledním trumfem. „Teď víš, že Baolin-Ndaové musejí žít někde v Šaogenské říši nebes," prohlásil Rhodan, aniž hnul brvou. „Je to velká galaxie a ukrývá zřejmě víc tajemství, než je schopen odhalit jednotlivý Pozemšťan nebo Mnich. Baolin-Ndaové jsou zřejmě důležitou součástí Thoregonu. Dosud byla ohrožena existence všech civilizací, jež mají něco společného s Thoregonem. Může být, že podobná hrozba se snáší i na Šaogen-

skou říši nebes. Ještě Je snad čas proti tomu něco podniknout. Předtím ale musíme najít Baolin-Nday. - My nejsme žádná traalská jednotka, ať už to znamená cokoli. Zapřísahám tě, abys nesoudil ukvapeně. Dej nám Šanci dokázat svá tvrzení."

Když Perry Rhodan domluvil, Crigon hodně dlouho mlčel a pak opět prohlásil:

„Jména, která jsi uvedl, mi nic neříkají. Nemí mi známo nic o nějaké hrozbě. Přiznávám ovšem, že tvůj příběh by mohl být alespoň teoreticky pravdivý. Předám to všechno nadřízenému místu, Inverzní stráž ve Wolkenortu. Možná rozhodnou tam." „Znamená to, že nás zatím propustíte?" „Co je to za směšný nápad?" Crigon se pomalu otočil a opustil celu.

16.

KAURRANG visela v padesátimetrové výšce nad střechami komplexu budov v městském centru. Do této chvíle nepadl jediný výstřel.

Mondra Diamondová však tušila, že situace je hrozivá. Uvědomovala si, že zneužila statisíce Mourmalů jako rukojmí. Pokud dojde k bitvě, ponese osobní odpovědnost za každého mrtvého.

Srpkovitá loď mezitím přistála na kosmodromu. Druhá strana se chovala klidně. Z lodi vylétl pouze jeden kluzák. Agentka považovala za moudřejší nesestřelit ho a pustit ho až k vězení.

„Hrom mě žab, jestli se na to budu déle koukat s rukama v klíně," zakňučel Poulton Kreyn. „Čas přece pracuje proti nám, Mondro!"

„Mourmalové se brzy ohlásí," vyhrkla optimisticky. „Budou vyjednávat. Jinak by na nás přece už dávno zaútočili."

„Když ale..."

Vtom vykřikl Tautmo Aagenfelt. Mondra Diamondová a Ertrusan sebou škubnuli

a pohlédli na něj. Hyperfyzik měl přiložený ke rtům prst. Palubní počítač vzápětí vytvořil uprostřed velitelského můstku holokrychli. V ní se objevil trojrozměrný obraz Mourmala.

„Zdetifenhahn. Volám posádku kosmické lodi KAURRANG.“

„Tady Mondra Diamondová, velitelka,“ odpověděla úsečně agentka. „Jsou tři členové naší posádky naživu?“

„Ano, nikomu se nic nestalo.“

„Požadujeme jejich okamžité propuštění.“

„Je mi líto, ale nemohu splnit váš požadavek. Máme rozkaz nepropouštět zajatce. Rozhodně ale Žádám já vás, abyste přistáli a opustili loď.“

Zdálo se, že Mourmal se nedokázal vyrovnat s nastalou situací. Byl mnohem nervóznější než Mondra a Jeho účinnost jako by mu někdo nadiktoval. Dalo se předpokládat, že rozkaz přišel ze srpkovité lodi;

nebo od neznámé osoby, jež před chvílkou pronikla v kluzáku do věžeňského komplexu.

„Špatnější vyhodnotil situaci, Tifenhahne,“ prohlásila zastupující velitelka KÁDR-RANGU. „Naše loď drží v Šachu celé tohle město. Nezaútočili jsme jen proto, že chceme dostat v pořádku zpátky své lidi.“

Raději se nezmínila o tom, jakou cenu má Perry Rhodan pro lidstvo. Čím méně druhá strana ví, tím lépe. Udivilo ji, odkud se v ní bere taková rozvaha. Patrně se projevilo Školení tajné služby. Poulton Kreyn by na jejím místě už dávno ztratil hlavu a řval by na Mourmala jako pominutý.

„Ať je to, jak chce, varuji vás před jakýmkoli útokem,“ odpověděl Tifenhahn. „Při prvním náznaku zabijeme rukojmí. Konec.“

Mondra Diamondová chtěla ještě něco říct, ale spojení už bylo přerušeno. Posádka KAURRANGU nemohla nijak převzít iniciativu. Nezbyvalo jí než čekat, až se protivník dopustí nějaké chyby.

Agentka se bezradně rozhlédla po velitelském můstku. Tautmo Aagenfelt se vyhýbal jejím pohledům; určitě ovšem proto, že byl do ní zamilovaný. Od něj se nedal čekat žádný inteligentní nápad. Foremon jako vždýcky mlčel - jen Poulton Kreyn vyvíjel jakousi činnost.

Obrovitý Ertrusan se vydrápal z pilotního křesla a beze slova vytáhl z jedné ze skříní svůj SERUN.

„Co to znamená, Kreyne?“ vykřikla Moudra podrážděně.

„Už nebudu déle čekat. Nemůžu se koukat, jak se s nima zbaběle handrkujeme. Tam dole je Pěny Rhodan a další dva naši a jejich životy Jsou v ohrožení. Jsme od nich ani ne dva kilometry, a přesto sedíme na zadku a neděláme nic. Sice jsem se nenarodil na Ertrusu, ale jsem Ertrusan jaksepatří. Vím přesně, co Perrymu dlužím. A budu za něj bojovat.“

Moudra Diamondová zavřela na vteřinu oči. Prála si být hodně daleko, nejlépe zpátky v Kalkatě-Sever. „Poslechni, Kreyne!“ zvolala. „Rhodan mi předal velení. Zakazuju ti, aby ses choval vůči Mourmalfim nepřátelsky!“

Ertrusan si povytáhl SERUN přes prsa, výhruzně na ni pohlédl a zařval; „Myslíš, že jsem moc starý, co? Že už nedokážu bojovat? Já ti ale dokážu. Že se šeredně pleteš!“

„Kreyne!“ vykřikla agentka.

• „Co je?“ vyhrkl pilot a oči se mu rozšířily překvapením.

„Jako velitelka KAURRANGU ti nařizuju: Sedni si do křesla a drž zobák!“

Poulton Kreyn pozvedl ruku sevřenou v pěst a zahřímal: „Chceš, abych ti rozmačkal nevymáchanou hubu na kaši?“

„Ne. Chci, aby sis sedl. Situace se může změnit každým okamžikem. Neobejdu se bez tebe, protože jsi nejschopnější pilot na palubě. Když opustíš loď, ohrožíš život nejen Perryho Rhodana. Oslabíš naši obrany-“

schopnost. Zakazují! ti to, Kreyne. I když by se mnou ani nehlo, kdybys tu zběhnul, ksakru!"

Ertrusan zkrivil rty a uzavřel SERUN. „Jdeš mi na nervy, Moudro," zachrčel a vyšel z můstku na chodbu. Šouravým krokem zamířil na zád', kde byla přechodová komora.

Mondra Diamondová bouchla vztekle dlaněmi o lenochy křesla, šlehla rozzuřeným pohledem po Aagenfeltovi a Foremonovi a zaječela: „Díky, že jste mi pomohli! Zasáhli jste v pravý čas!"

„Copak jsi neviděla, jak se tvářil?" vybuchl hyperfyzik. „Vím určitě, že by si prorazil cestu třeba násilím. Moudro, vždyť ten obr váží osm set kilo!"

Agentka se zoufale snažila uklidnit. Pořád jí ale bušilo srdce a třásl se jí ruce. Tušila, co způsobí Ertrusanův sólový výlet. Jak ale měla zastavit bojový stroj jeho kalibru? Postavit se Kreynovi by se rovnalo sebevraždě.

Kroky utichly. Poulton Kreyn zřejmě dosel na zád'.

„Hajzl mizerná!" zavřískla Mondra Diamondová. Náhle vstala, přistoupila k ovládacímu panelu a ozvalo se cvaknutí mechanického spínače.

„Cos to udělala?" zeptal se jí znepokojeně Aagenfelt.

„Zablokovala jsem přepážku. Kreyn teď nemůže ven,"

^ -^ ->

SERUN Poultona Kreyna byl model s pružnou strukturou, zvláště upravený pro nejrůznější velikosti a tvary těla. Měl paratronový ochranný štít. K výzbroji patří! parprskomet doplněný dezintegrátorem.

Ertrusan přitiskl ruku na otevírací mechanismus. Nic. Zmateně zakroutil hlavou a zkusil otevřít vnější přepážku podruhé. Neuspěl ani tentokrát. Držel se ze všech sil,

aby nezaklel a neztratil tak koncentraci, Aktivoval druhý senzor, aby zjistil, co se děje. V první chvíli nemohl uvěřit tomu, co Četl na displeji: PŘEPÁŽKA ZABLOKOVÁNA Z CENTRÁLY. VÝSTUP NENÍ MOŽNÝ.

Prudce se otočil a zamumlal nepřítomně: „Mondra Diamondová..."

Hlavou se mu mihl obraz tenkého krku. Ta cirkusová coura udělala chybu. Bylo mu jasné, zeji bude muset zabít.

^^^

„Perry, probud' se!" ozval se jemný hlas.

Rhodan byl okamžitě vzhůru. Prospal se tři hodiny v uzavřeném obleku a cítil se docela svěže. „O co jde, piko?" zašeptal.

„Máme návštěvu."

Nesmrtelný otevřel oči a sledoval, jak se odsouvá podélná stěna cely. Vzápětí se objevila placatá postava vnějšího strážce.

„Crigone!" vyhrkl udiveně.

„Ano, Jsem to já. Stalo se několik věcí."

Mnich působil neuvěřitelně nervózním dojmem, i když Rhodan nevěděl proč.

„Potvrdilo se, co jsem ti vyprávěl?"

„Ne, Pěny Rhodane. Podle dohody Jsem ale poslal doslovné znění tvého příběhu Inverzní strážci na Wolkenort."

„No a?" vyhrkl naléhavě Reginald Bull.

„Dostal jsem od nich odpověď." Crigon se odmlčel. Rhodanovi bylo jasné, že právě odpověď je zdrojem strážcova neklidu.

Konečně se Mnich nadechl a řekl: „Vaším osudem se odted' zabývá nejvyšší instance. Už nemám, co bych vám mohl říct. Na Mourmalin se dostaví osobně Sedmihláška a rozhodne."

„Kdo to Je Sedmihláška?" zeptal se ho opatrně Rhodan.

Vnější strážce Crigon zvedl hlavu a Nesmrtelný viděl škvírami v katovské kápi jeho pronikavé žluté oči. „Ty to oprav-

du nevíš?" vykřikl. „Tomu nemohu uvěřit... Sedmihláška je světský a duchovní vládce Šaogenské říše nebes. Je to duchovní pastýřka z Wolkenortu.“

^^..

Mondra Diamondová zavřela oči, když uslyšela dunivé kroky. Ještě deset vteřin. Moc málo na to, abych si oblékla SERUN, blesklo jí hlavou. Agentka SPL se Kreyne nesmíme bála a na okamžik si přála, aby mohla vrátit Čas a zrušit zablokování přepážky.

„Musíš zmizet. Moudro!“ křikl na ni nálehavě Tautmo Aagenfelt.

„Ale kam?“

„Co já vím?“ zaječel hyperfyzik. „Třeba se zamkni v lokalizační sekci!“

„Kreyn rozmlátí dveře. Má na sobě bojový oblek. Nemohu před ním utéct!“ Agentka otevřela oči a zjistila, že obtloustlý Aagenfelt je na pokraji nervového zhroucení. Foremon seděl u Aury a bez hnutí ho pozoroval. Normana nikde neviděla. To ale považovala spíš za dobré znamení. Její slůně bylo zřejmě u Treula a Gorif, a tedy relativně v bezpečí. - „Mondro! Za chvíli tu bude!“

Přepážka ve stěně velitelského můstku se odsunula.

Mondra Diamondová zůstala sedět v křesle. Nebyla schopna pohybu. Bylo jí jako lyžařce ochromené hrůzou při pohledu na lavinu, jež se na ni řítí z horského svahu a hrozí, že pohřbí pod sebou vše, co jí přijde do cesty-

„Zakázala jsem ti opustit loď,“ vyhrkla mdle.

Poulton Kreyn tlumeně zaskučel a neustále se k ní blížil. V očích měl šílený výraz a obličej se mu zkrivil do pitomé masky. Zezadu k němu nečekaně přiskočil Aagenfelt a vrhl se na Ertrusanovy napražené paže.

„Nech Ji na pokoji!“ zařval hyperfyzik. „Měla přece pravdu!“

Kreyn se rozmáchl a odhodil Aagenfelta nedbale stranou. Hyperfyzik zakopl a práskl sebou o jeden z ovládacích panelů. Obr ještě jednou napřáhl paži a sevřel v ruce Mondřin trup. Pracku měl obrovitou a horkou a svíral ji jako v kleštích. Agentka vykřikla, když ucítila drtivý tlak. Pochopila, že Ertrusan ji nechce jen potrestat, ale rovnou zabít. Oči se jí rozšířily hrůzou a všechno se jí rozplývalo před očima.

Náhle se jí v zorném poli ocitl kostnatý stín. Část Jejeho mozku, která byla Ještě schopna logicky uvažovat, v něm poznala strážce Foremona, Rhodanova přítele z Plantaga, který dokázal zabít člověka holou pěstí.

„Takdost!“ vykřikl zajíkávě Adlat. „Přestaň, nebo budeš mít potíže.“

Mondra Diamondová nechápala, co má Foremon na mysli, vycítila však, jak polevil tlak na její hrudní koš. Kreyn ji pustil a ona se sesula zpátky do křesla.

Ertrusan se nad ní naklonil, obličej stále sešklebený, a zašeptal: „Tentokrát jsi měla štěstí...“

Několik vteřin jí ještě tančila před očima ohnivá kola, ale díky skvělé kondici se rychle vzpamatovala. V holokrychli číslo tři spatřila důvod své záchrany. „Aagenfelte!“ zachrčela. „Vstaň, pohni zadkem a padej k lokátorům! - Kreyne! Dřepni si do pilotního křesla! - Foremone! Vrať se zpátky k počítači!“

Nikdo z nich nezapomněl na to, k Čemu došlo před chvílí, naopak. Neměli však čas se tím déle zabývat.

Z hyperprostoru vypadávala jedna loď za druhou. Bylo to přesně, Jak předpověděl Foremon - srpek dostával posily. Byly to tucty jednotek. Třicet, padesát, osmdesát...

Mondra Diamondová ztrácela přehled. Aura jí nakonec oznámil, že jde o 280 jednotek.

Úplně nakonec se materializovala kosmická loď, která se od ostatních lišila už jen svou velikostí. Tvořily ji vlastně dva zkřížené srpky, každý z nich dlouhý 1100 metrů.

„To byste nevěřili, jak čilý radiový provoz tu nastal!“ ohlásil odvedle Tautmo Aagenfelt. „Mourmalové se dočista zbláznili!“

„Komunikuje s někým ta velká loď?“ zeptala se ho agentka.

„To nemohu zatím potvrdit. Nicméně se identifikovala. Jmenuje se Křížový měsíc z Wolkenortu.“

Mondře Diamondové bylo jasné, že KAURRANG je vůči takové přesile bezmocný. Hra se s největší pravděpodobností chýlila ke konci.